

சோறு - சுதந்திரம் - சுயமரியாதை

என்ன நடக்குது மத்திய கிழக்கில்?

அ. மார்க்ஸ்

அருளானந்தர் கல்லூரிப் பேராசிரியரும்
அடித்தள மக்களின் வாழ்வில் என்றென்றும்
அர்ப்பணிப்புடன் இயங்குபவரும்,
இன்று அருந்ததிய மக்களின்
விடுதலைச் செயற்பாடுகளில்
தோள் கொடுத்து நிற்பவருமான
அருட்திரு பேசில் அடிகளார்
அவர்களுக்கு...

**சோறு - சுதந்திரம் - சுயமரியாதை
என்ன நடக்குது மத்திய கிழக்கில்?**

©பேரா. அ. மார்க்ஸ்

முதல் பதிப்பு: ஏப்ரல் 2011
பக்கங்கள்: 64

அட்டை வடிவமைப்பு & நூல் வடிவம்
ஃபாரோன் ஸ்டூடியோ
+91 76674 75557

அச்சாக்கம்: நெக்ஸ்ட் ஜென் பிரஸ், சென்னை - 3

**Soru - Sudandiram - Suyamariyathai:
Enna Nadakkuthu Mathiya Kilakkil?
© Prof. A. Marx**

First Edition: April 2011

Pages: 64

Cover & Book Layout

Pharon Studio

+91 76674 75557

www.pharonstudio.com

email: pharonstudio@live.com

Printed @ NextGen Press, Chennai - 3

ISBN 978-81-909751-4-8

Price: ₹ 40/-

முரண்
95/202
கால்வாய்க் கரை சாலை
இந்திரா நகர்
அடையாறு
சென்னை - 600 020
www.muran.in
email: muran@live.com
+91 95000 75795
+91 94448 00828

All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.

புதிதாய் இன்று உலகில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் வர்க்கப் போராட்டத்தின் தன்மையிலும் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பழைய மாதிரியான தொழிற்சாலைத் தொழிலாளிகள் ஒருபுறம், உலகமயச் சூழலில் தொழில் தகராறுச் சட்டங்கள் எல்லாம் திருத்தப்பட்டு முதலாளித்துவச் சுரண்டல் மேலும் கூர்மையடைந்துள்ளது. பெரிய அளவில் தற்காலிகப் பணியாளர்கள், ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகள் ஆகியோரை பணியமர்த்தி ஆளைத் தொழிலாளிகளின் அமைப்பு ரீதியான வலு பலவீனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்னொரு புறம் புதிய பொருளாதார மாற்றங்கள் உருவாக்கியுள்ள நுண் வணிகம் சார்ந்த வணிகர்கள் மற்றும் தொழிலாளிகள் வேலையற்ற இளைஞர்கள், பெண்கள், மொழி - இன - மத - பாலின சிறுபான்மையினர் ஆகியோருக்கும் அரசுக்குமான போராட்டம் கூர்மையடைந்துள்ளது. இவர்களைப் பழைய மொழியில் 'உழைக்கும் வர்க்கம்' என்று அழைக்க முடியாது. உழைப்பதற்கே வாய்ப்பற்ற இவர்களால் 'வேலை நிறுத்தம்' என்ற ஆயுதத்தை முதலாளிகளுக்கெதிராக கையிலெடுக்க முடியாது. இந்தச் சூழலில், அரசுக்கெதிராக எந்த ஆயுதத்தை இவர்கள் கையிலெடுக்க முடியும்? எத்தகைய போராட்டங்களை முன்னெடுக்க முடியும்?

இந்தப் பின்னணியில்தான் தற்போது துனிசியா, எகிப்து, அதனைத் தொடர்ந்து வட ஆப்ரிக்கா மற்றும் மத்திய கிழக்கில் நடைபெற்று வரும் மக்கள் எழுச்சிகளைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. இந்தப் போராட்டங்கள் 'வர்க்கம்' குறித்த கேள்விக்குப் புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்த்துள்ளன. இந்த வகையில் மத்திய கிழக்கில் நடக்கும் போராட்டங்கள் புதிய 'மொழியை' உருவாக்கியுள்ளன. இதுகுறித்து அ. மார்க்ஸ் இக்குறுநூலில் ஆழமாக ஆராய்ந்துள்ளார். விரிவாக என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அடிப்படைக் கேள்விகளைத் தொட்டு ஆராய்ந்துள்ளார்.

இதுகாறும் வழங்கப்பட்டு வந்த பல்வேறு தத்துவங்களை இந்தப் போராட்டங்கள் கட்டவிழ்ப்பு செய்துள்ளன. மத அமைப்புகள் இடதுசாரிகளுடனும், தொழிற்சங்கங்களுடனும், பெண்களுடனும் இந்தப் போராட்டத்தில் கைகோர்த்துள்ளன. அரசியல் இஸ்லாம் பேசக்கூடியவர்கள் சகிப்புத்தன்மையற்றவர்கள் என்று பரப்புரை செய்வோரின் கூற்றை இந்த இணைவுகள் பொய்யாக்கியுள்ளன. இது தொடர்பான தகவல்களும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மத்திய கிழக்குப் போராட்டங்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கியவராகச் சொல்லப்படுகிற ஜென் ஷார்ப் குறித்த ஒரு சிறு அறிமுகமும் இந்நூலில் பின்னிணைப்பாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஜென் ஷார்ப்பின் நூல்களில் பிரபலமான ஒன்றான 'சர்வாதிகாரத்திலிருந்து ஜனநாயகத்தை நோக்கி...' (From Dictatorship to Democracy) எனும் நூலை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்து முரண் பதிப்பகம் விரைவில் வெளிக்கொணர உள்ளது என்பதை வாசகர்களுக்கு மகிழ்வுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

உடன்படுபவர்கள் மட்டுமின்றி முரண்படுபவர்களும் 'முரணோடு' தொடர்பு கொண்டால், அது அமைதிக்கான முயற்சிகளுக்கு அடித்தளமாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையுடன்...

மார்ச் 25, 2011.

முரண்

முகப்புரை

அத்தியாயங்கள்

1. முபாரக்கையும், பென் அலியையும் விரட்டியாச்சு...
ஓபாமாவையும் சர்கோஸியையும்...? / 9
2. சோறு, சுதந்திரம், சுயமரியாதை
- என்ன நடக்குது மத்திய கிழக்கில்? / 18
3. அரபுலக எழுச்சி: புரிந்து கொள்ள வேண்டிய
சில அம்சங்கள் / 26
 - i) அரபுலக அரசுகளும் புதிய பொருளியல்
மாற்றங்களும் / 27
 - ii) அரபுலக இராணுவம்: சில குறிப்புகள் / 32
 - iii) இஸ்லாமிய அமைப்புகளின் தன்மைகளும்,
போராட்டத்தில் அவற்றின் பங்கும் / 35
 - iv) இணையத்தளப் புரட்சி என்பதென்ன? / 40
 - v) கவனத்திற்குரிய சில கூறுகளைத் தொகுத்துக்
கொள்வோம் / 44
 - vi) இங்கெல்லாம் என்ன நடக்கிறது இன்று? / 46
 - vii) லிபியா: வேறுபடுத்திப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய
அவசியம் / 50
4. முடிவாக / 54

இணைப்பு

ஜென் ஷார்ப் (1928 -) / 60

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, சர்வாதிகாரங்களை வீழ்த்துதல், ஜனநாயகத்தை நோக்கிய மக்கள் திரள் போராட்டங்கள் ஆகியவற்றில் அக்கறையுள்ள எல்லோர் நெஞ்சிலும் தேனாய்ப் பொழிந்துள்ளது இன்றைய அரபுலக எழுச்சி. இளைஞர்களும், பெண்களும், அடித்தள வர்க்கத்தினரும் இணைந்து நின்று நம் கண் முன் புதிய வரலாற்றொன்றைப் படைத்துள்ளனர். புதிய உலக மாற்றங்கள், புதிதாய்க் கிடைத்த கருவிகள் எல்லாவற்றையும் பொறுப்புணர்வுடனும், புத்திசாலித்தனத்துடனும் கையாண்டு அவர்கள் இதைச் சாதித்துள்ளனர். புதிய சூழலுக்குரிய ஒரு புதிய மொழியை அவர்கள் உருவாக்கினர். புதிய அரசியலொன்றைப் படைத்துள்ளனர்.

பழைய அரசியலிலிருந்தும் பழைய மொழியிலிருந்தும் விடுபட இயலாத நம் எல்லோரும் கற்றுக் காள்ள ஏராளமான பாடங்கள் இதிலுண்டு. ஈழப் போராட்டத்தில் இனவாதச் சர்வாதிகார அரசு அடைந்துள்ள கொடிய வெற்றியால் மனம் சலித்துக் கிடந்த நம் எல்லோருக்கும் உற்சாகம் கொள்ள மட்டுமல்ல கவனம் கொள்ளவும் இதில் ஏராளமுண்டு.

இன்றைய அரபுலக எழுச்சியைப் புரிந்து கொள்ள உதவி செய்யக் கூடிய பல்வேறு தகவல்கள் இங்கே திரட்டித் தரப்பட்டுள்ளன. முதலிரு கட்டுரைகளும் துணீசியா மற்றும் எகிப்து எழுச்சிகளின் வெற்றியை ஒட்டி மாச்சீ மாத இதழ்களில் எழுதப்பட்டவை. மூன்றாம் கட்டுரை இந்நூலுக்கெனவே எழுதப்பட்டது. இன்றைய எழுச்சிகளின் சமூக, பொருளியற் பின்னணிகளை விளங்கிக் கொள்ளும் ஆழமான பல தகவல்களைக் கொண்டது.

இந்த எழுச்சிக்கு ஆதரவாக உலகெங்கிலும் ஆதரவுக் குரல்கள் எழும்பின. தமிழகத்தில் பெரிய அளவில் இல்லாதபோதும் இந்தியாவின் வேறு பல பகுதிகளில் ஆதரவு ஆர்ப்பாட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. சொந்த நாட்டு மக்கள் மீதே விமானத் தாக்குதல் நடத்துவது பற்றிய விவாதத்தைக் கசிய விட்ட (2009) நமது ஆட்சியாளர்கள் கள்ள மவுனம் சாதித்தனர். லிபியாவின் மீதான மேலை நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கையில் இரட்டை வேடமிட்டனர். தொடர்ச்சியாக வெளியூறுவுக் கொள்கையில் இந்திய அரசு மேற்கொண்டு வரும் அமெரிக்க ஆதரவுப் போக்கை நாம் வீதிகளில் விமர்சிக்கத் தயாராக வேண்டும். அரசியல் கட்சிகளைப் பின் தொடர்ந்து மக்கள் செல்வது

என்பதல்லாமல் மக்களைப் பின்தொடர்ந்து கட்சிகள் வரவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுத்தியதுதான் அரபுலக எழுச்சியின் மிக முக்கியமான அம்சம். போராட்டங்கள் வெற்றியை எட்டியதன் ரகசியமும் அதில்தான் அடங்கி இருந்தது.

இந்த எழுச்சிகள் குறித்துப் பல கேள்விகளும் ஐயங்களும் தவிர்க்க இயலாதவை. துனீசியா, எகிப்து ஆகிய நாடுகளைத் தவிர்த்து எழுச்சி ஏற்பட்டுள்ள பிற பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் வெற்றி அவ்வளவு எளிதாகக் கிட்டவில்லை. சில நாடுகளில் கடும் அடக்குமுறைகளும் ஏவி விடப்பட்டுள்ளன. இவை குறித்தெல்லாம் உள்ளே விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒன்று உறுதி. போராட்டம் வெற்றி பெற்ற நாடுகளாயினும் சரி, வெற்றி தாமதமாகிற நாடுகளாயினும் சரி மீண்டும் இந்த நாடுகளில் அவற்றின் ஆட்சியாளர்கள் பழைய மாதிரி தம் ஆட்சிகளைத் தொடர இயலாத நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. சலூதி அரேபியா உட்பட எல்லா நாடுகளிலும் ஜனநாயகமயமாக்கலை நோக்கி ஓரடியேனும் முன்னே எடுத்து வைக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதே உண்மை.

நேபாளம் போலத்தான். நாம் விரும்பிய உச்ச பட்ச விளைவுகள் அங்கே ஏற்படாது போனாலும் இரு நூற்றாண்டுகால முடியாட்சி அங்கே வீழ்த்தப்பட்டது. காலச் சக்கரம் பின்னோக்கிச் சுழல்வதற்கு அங்கே இனி வாய்ப்பில்லை.

வேகமாக மாற்றங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சூழலில், அதற்கூடாக நின்று எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் இவை. அதற்குரிய குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், வழக்கம் போல விவாதத்திற்கான பல முக்கிய புள்ளிகளை உங்கள் முன் வைக்கிறேன். விபியாவின் மீதான மேற்குலக ஆக்கிரமிப்புத் தாக்குதலை மிகவும் கவனத்துடன் நாம் பரிசீலிக்க வேண்டியுள்ளது. சர்வாதிகாரி கதாஓபிக்கு எதிரான எழுச்சியைப் பயன்படுத்தி ஈராக், ஆஓப்கானுக்கு அடுத்தபடியாக விபியாவைக் குறி வைக்கின்றன அமெரிக்க ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியங்கள். இதைக் கண்டிப்பதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் அதே நேரத்தில் இன்னொரு பக்கமாக கதாஓபியைக் கண்மூடித்தனமாக ஆதரிக்கும் நிலையையும் ஒருவர் எடுத்துவிட இயலாது. இது குறித்து முடிவுரையில் மிகச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மார்ச் 19, 2011.

அ. மார்க்ஸ்.

கும்பகோணம் - 1.

அரபுலக எழுச்சி :
முபாரக்கையும், பென் அலியையும்
விரட்டியாச்ச...
ஓபாமாவையும் சர்கோஸியையும்...?

2011 - அரபுலக மக்களின் மகத்தான எழுச்சியாக விடிந்திருக்கிறது. உலகின் இரு பகுதிகளை அது அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியுள்ளது. ஒன்று, அமெரிக்கா உள்ளிட்ட மேற்குலகம். மற்றது, மத்திய கிழக்கு மற்றும் அராபிய முஸ்லிம் உலகம்.

அட்லாண்டிக் கடற்கரையிலிருந்து ஏடன் வளைகுடா வரையிலும், அம்மானிலிருந்து கார்டூம் வரையிலும் ஏற்பட்டுள்ள மக்கள் கொந்தளிப்பின் விளைவாக இன்று இருபது, முப்பது, நாற்பது ஆண்டுகளாகக் கோலோச்சிக்கொண்டிருந்த சர்வாதிகாரிகள் புகலிடம் தேடி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இடி அமீனிலிருந்து பென்அலி வரைக்கும் மக்களால் துரத்தப்பட்ட சர்வாதிகாரிகளுக்கெல்லாம் புகலிடம் அளித்து வந்துள்ள சலூதி அரசு, இறுகிய முகத்துடன் உள்ளார்ந்த உதறலோடு எல்லாவற்றையும் விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது.

துனீசிய மக்களின் எழுச்சியின்போது போராட்டத்தை நிறுத்திக்கொள்ளாமாறும் பென் அலியை வாழ்நாள் தலைவராக ஏற்றுக்கொள்ளாமாறும் இந்த நூற்றாண்டின் ஆகப்பெரிய முட்டாள்தனமான அறிவுரையை அவர்களுக்கு வழங்கிய, நாற்பதாண்டு கால விபியச் சார்வாதிகாரியின் குடும்ப ஆட்சி அதிகாரத்திலிருந்து அந்நாட்டின் கிழக்குப் பகுதி - இந்தக் கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டுள்ள தருணத்தில் - விடுவித்துக் கொண்டுள்ளது. இதுவரை ஆயிரம் பேரை முஅம்மர் கதாஃபியின் இராணுவம் கொன்று குவித்தும் மக்கள் பின்வாங்கத் தயாராயில்லை. அமெரிக்கா தனது ஐந்தாவது கடற்படையை நிறுத்தி வைத்துள்ள பஹ்ரைனில் ஏற்பட்டுள்ள எழுச்சி அடங்காததைக் கண்டு ஓபாமா-கிளிண்டன் நிர்வாகம் வன்மத்துடன் விழித்துக்கொண்டு நிற்கிறது. ஏமன், ஜோர்டான், அல்ஜீரியா, மொராக்கோ, சிரியா, சூடான் ஏன் குவைத் உட்பட இன்று அதிகாரத்திற்கெதிராக மக்கள்

கிளர்ந்துள்ளனர். ஈரானிலும் இது எதிரொலித்துள்ளது. இந்த ஆண்டு தொடக்கத்திலிருந்து 66 பேர்களைத் தூக்கிலிட்டுக் கொண்டுள்ளது அகமது நிஜாத் அரசு.

இந்த எழுச்சிகளின் தன்மையும், பின்னணியும் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபாடுகளைக்கொண்டிருந்த போதிலும் சில பொதுவான அம்சங்களையும் இவற்றில் காண முடியும். இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தையும், அத்தகைய கட்சிகளின் வளர்ச்சியையும் தடுத்து நிறுத்துவதாக ஒருபுறமும் (எ.டு: துனீசியா, எகிப்து), மேலை ஆதிக்க எதிர்ப்பைக் காரணம் காட்டி இன்னொரு புறமும் (எ.டு: ஈரான், லிபியா) தமது நாடு களில் முற்றாக அரசியலுக்கான களத்தையே (Political Space) அழித்து, சிவில் சமூகத்தைப் பலவீனப்படுத்தி, கடும் மனித உரிமை மீறல்களுக்கும், லஞ்ச லாவண்யங்களுக்கும் வாய்ப்பளித்து ஆண்டுக்கணக்கில் ஆட்சி அதிகாரத்திலிருந்த சர்வாதிகாரங்களுக்கு எதிர்ப்பு என்பது இந்த எழுச்சிகளின் மையப் புள்ளியாகவும் பொது அம்சமாகவும் அமைகிறது.

மன்னராட்சியை வீழ்த்தி, மேலை ஏகாதிபத்தியங்களின் பிடியிலிருந்து சூயஸ் கால்வாயை விடுவித்து ஓர் அகண்ட அராபியத் தேசியவாதத்திற்குக் காரணமாயிருந்த நாசரியப் பேரவை எகிப்தை மையமாகக் கொண்டு எழுந்தபோது (1952), இன்றுபோல அன்றும் அது அரபுலகு முழுவதையும் பாதித்தது. இதுகாறமான ஏகாதிபத்தியக் கொள்ளைக்கும், அமெரிக்க- இஸ்ரேல் அத்துமீறல்களுக்கும் எதிரான அராபியத் தேசிய உணர்வின் வெளிப்பாடாகவும் அது அமைந்தது.

எனினும் இரண்டு தவறுகள் இந்த தேசியவாதத்திற்குள் பொதிந்திருந்தன. மேற்கத்திய எதிர்ப்பு ஒருபுறம் மேற்கத்திய ஜனநாயகம் உள்ளிட்ட எல்லாத் தாராளவாதச் சிந்தனைகளுக்கும், இன்னொருபுறம் முரட்டுத்தனமான மார்ச்சிய எதிர்பிற்கும் காரணமாகியது. மார்ச்சியம் முன்வைத்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, சமூக சமத்துவம், கடையனுக்கும் கடையன் பொருளாதார அடிப்படையிலும் பிற வகையிலும் விடுதலை பெறுதல் என்ற சிந்தனைகள் மீது தேவையற்ற காழ்ப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இவற்றின் விளைவு, மீண்டும் நவகாலனியத்திற்கும் ஏகாதிபத்திய மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் இட்டுச் சென்றது. நாசருக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த அன்வர் சாதாத் அமெரிக்க மேன்மையின் கீழ் இஸ்ரேலுடன் சமாதான ஒப்பந்தத்தை

மேற்கொண்டு பலஸ்தீனியப் பிரச்சினைக்குத் துரோகமிழைத்தார். பலஸ்தீனிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் அரபுலக ஒற்றுமைக்கும் எதிரான முதற்பெரும் அடியாக இது அமைந்தது. சாதாத்திற்குப் பின் வந்த ஹோஸ்னி முபாரக் இந்த ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் இன்னும் தீவிரமாக இருந்தார். இஸ்ரேலிய இராணுவத்திற்கு அடுத்தபடியாக மிகப் பெரிய அளவில் அமெரிக்க அரசு எகிப்திய இராணுவத்தில் முதலீடு செய்தது. அரபுத் தேசியவாதத்தை உதறித் தள்ளி அமெரிக்க ஆதரவு எடுத்த முஸ்லிம் நாடுகள் அனைத்திற்கும் அமெரிக்கா எல்லா வகைகளிலும் தாராளமாக உதவி செய்தது. எகிப்திற்கு மட்டும் 80 பில்லியன் டாலரை இதுவரை அமெரிக்கா உதவியாக வழங்கியுள்ளது. மிகப் பெரிய ஆயுத ஒப்பந்தங்கள் சலூதி அரசுடன் செய்யப்பட்டுள்ளன. அரபுலகப் பொருளாதாரங்கள் அனைத்தும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் கொள்ளைக்குத் திறந்துவிடப்பட்டன.

யாசிர் அரபாத் இறுதிக் காலத்தில் இஸ்ரேலால் சிறை வைக்கப் படுவதையும், மேலும் மேலுமான அதன் ஆக்ரமிப்புகளையும், பொய் காரணங்களைச் சொல்லி அமெரிக்கா ஈராக்கை அழித்ததையும், பின்னர் காரணங்கள் பொய்யானவைதான் என ஏற்றுக்கொண்டு புன்முறுவலித்ததையும், பலஸ்தீனிய அதிகார அமைப்பை (PA) எந்த அதிகாரமும் இல்லாமலாக்கி, கட்டாயமாக அப்பாலை அங்கே அமர்த்தி வைத்திருப்பதையும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஹமாஸ் மற்றும் ஹிஸ்புல்லா (லெபனான்) ஆட்சிகளைத் தீண்டத் தகாதவையாக ஒதுக்கிவைத்திருப்பதையும், சியா-சன்னிப் பகைகளை ஊதிப் பெருக்கிக் குளிர் காய்வதையும் அரபுலக அரசுகளும், சர்வாதிகாரங்களும் உள்ள மவுனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டன. ஆனால் மக்கள் இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. எனினும் அதனை வெளிப்படுத்த எந்த அரசியல் வெளியும் அவர்களுக்கு இல்லை. சமீபத்தில் அல்-ஜசீராவும், கார்டியன் இதழும் அதிரடியாக வெளிக்கொணர்ந்த சில இரகசிய ஆவணங்கள் (Palestine Papers) அமெரிக்கா, இஸ்ரேல், மஹமூத் அப்பாசின் பலஸ்தீனிய அதிகார அமைப்பு ஆகிய மூன்றும் இணைந்து நின்று, பெரும் மக்கள் ஆரவுடன் வெற்றிபெற்றுள்ள ஹமாஸ் அமைப்பை ஓரங்கட்டும் ஒரே நோக்குடன், கிழக்கு எருசலேம் முழுவதையும் இஸ்ரேலுக்குத் தாரைவார்த்து வழங்குவது உட்பட பலஸ்தீனிய மக்களின் பல அடிப்படையான கோரிக்கைகளையும் விட்டுக்கொடுக்கும் நிலை எடுத்துள்ளதை அம்பலமாக்கியுள்ளன. இது உலகெங்கிலுமுள்ள

பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்ட ஆதரவாளர்களை மட்டுமல்லாது, அரபுலக மக்களையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. ஒன்றை நாம் மறந்துவிடலாகாது. மத்திய கிழக்கு மற்றும் அரபுலக அரசியலின் மிக முக்கியமான ஒரு புள்ளியாக இருப்பது பலஸ்தீனியப் பிரச்சினை. இதில் அரபுலக சர்வாதிகார அரசுகளுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே பெரும் பிளவு ஏற்பட்டது. எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான எந்த ஒரு வெளியும் மறுக்கப்பட்டுள்ள அரபுலகில், இந்தப் பெரு இடைவெளி உருவாக்கப் போகிற ஆபத்தை ஆட்சியாளர்கள் உணர்கிற வாய்ப்பில்லாமற்போனது.

எதிர்க்கட்சிகளைத் தடைசெய்தல், எதிர்ப்பாளர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்தல், அப்பட்டமான மனித உரிமை மீறல்கள் ஆகியவற்றின் ஊடாக அரபுலகெங்கும் மக்கள் ஒடுக்கப்பட்டனர். எகிப்தில் 'இஸ்லாமிய சகோதரத்துவம்' (Muslim Brotherhood) அமைப்பும், துனீசியாவின் 'இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சிக் (An-Nahdha) கட்சியும்' தடை செய்யப்பட்டன. அதன் தலைவர்கள் பிற நாடுகளில் அடைக்கலம் புகும் நிலை ஏற்பட்டது.

பெரிய அளவிலான வெளிநாட்டுக் கடன், பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்குச் சந்தையைத் திறந்துவிடுதல் ஆகியவற்றின் விளைவாக அதிக அளவில் வேலை இல்லாத திண்டாட்டம், வறுமை ஆகியவை உருவாயின. எகிப்தின் மொத்த மக்கள் தொகையில் (எட்டு கோடி) நாற்பது சதத்தினரின் (அதாவது 3.2 கோடி) ஒரு நாளைய வருமானம் இரண்டு டாலருக்கும் குறைவாக உள்ளது என்பதுதான் இன்றைய எதார்த்தம். பெருந்திரளாக மக்கள் திரண்டு நின்று ஆர்பாட்டம் செய்த நகரின் மையப் பகுதியான தஹ்ரீர் சதுக்கத்திலிருந்து கூப்பிடு தூரத்திலுள்ள குடிசைப் பகுதி நமது சென்னையின் கூவம் ஆற்றங்கரையிலுள்ள குடிசைப் பகுதிகளைக் காட்டிலும் மோசமாக இருக்கும் என ஒரு கட்டுரையாளர் எழுதுகிறார். பெரிய அளவில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இளைஞர்களை வாட்டியது குறித்து ஏராளமான தகவல்களை நீங்கள் பத்திரிகைகளில் வாசிக்க முடியும். இதற்கு எதிராக யாரும் குரல் எழுப்பினால் கடும் அடக்குமுறைதான் பதிலாயிருந்தது. துனீசிய நகரமான சிதி பூசித்தில் காவல்துறையின் கொடுமைக்கு ஆளான முஹம்மது பூ அலீலி என்கிற இளைஞன் தீக்குளித்துத் தற்கொலைச் செய்து கொண் டதை ஒட்டித்தான் துனீசியப் புரட்சி உருவாகியது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

'பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான போர்' என்கிற பெயரில் ஏராளமானோரைச் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்த அமெரிக்க

சி.ஐ.ஏ.யினர், இவர்களைச் சித்திரவதை செய்வதைப் பிற நாடுகளுக்கு 'அவுட் சோர்ஸ்' செய்வது குறித்து நான் வேறு சில கட்டுரைகளில் எழுதியுள்ளேன். 'Rendition' என இதற்குப் பெயர். துனீசியாவும், எகிப்தும் இவ்வாறு கடத்தி அனுப்பப்பட்டவர்களைச் சித்திரவதை செய்யும் முக்கிய நாடுகளில் ஒன்றாக இருந்தன. சித்திரவதை களினூடாக ஏராளமானோர் கொல்லப்பட்டதுமுண்டு. இவர்கள் பெரும்பாலோர் முஸ்லிம்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவும் மக்களின் வெறுப்பிற்குக் காரணமாகியது.

சர்வாதிகாரம் மற்றும் வெளிப்படைத் தன்மை இன்மையின் இன்னொரு தவிர்க்க இயலாத விளைவு லஞ்ச - ஊழல். மிகப் பெரிய அளவு லஞ்ச லாவண்யங்களும், அதிகாரத்தின் மேல்மட்டங்களில் இதனூடாக உருவாகிய ஆடம்பரங்களும் சொல்லில் அடக்கக் கூடியவையன்று. ஏராளமான தங்கக் கட்டிகளுடன் இன்று தப்பித்துச் சென்றுள்ள துனீசியச் சர்வாதிகாரி பென் அலியின் மனைவியின் குடும்பமும், பென் அலியின் குடும்பமும், துனீசியாவின் தொழில் களில் 50 சதத்தைத் தம் கையில் வைத்திருந்தன. போராடும் மக்களை நோக்கி, 'கடைசிக் குண்டு இருக்கும் வரைக்கும் சுட்டுத் தீர்ப்பேன்' என இரண்டு நாட்களுக்கு முன் முழங்கிய லைபுல் இஸ்லாம் அல் கதாஃபிக்கு. அவரது தந்தையும் லிபியச் சர்வாதிகாரியுமான மூத்த கதாஃபி இரண்டாண்டுகளுக்கு முன், வடக்கு லண்டனில் (அங்கே அவர் பி.எச்.டி. படிக்கிறார்) தங்குவதற்காக வாங்கிக் கொடுத்த வீட்டின் மதிப்பு பத்து மில்லியன் பவுண்டு. நீச்சல் குளம் முதலான வசதிகளுடன் கூடியது. இப்படி நிறையச் சொல்லலாம்.

செப்டம்பர் 11க்குப் பிந்திய சூழலில் ஆயுதப் போராட்டங்களை மிக எளிதில் ஒடுக்கிவிடும் வல்லமையைப் பெற்றுள்ள சர்வாதிகார அரசுகள் ரொம்பும் மெத்தனத்துடன் இருந்தன. ஆனால் அரபுலகில் உருவாகியுள்ள புதிய தலைமுறையினரான இன்றைய இளைஞர்கள் மாறியுள்ள உலகின் எதார்த்தத்தைப் புரிந்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்களது போராட்ட முறை மரபு வழிப்பட்ட வடிவங்களிலிருந்து விலகி, ஒருவகை பின் நவீன நிலை (Post Modern Turn) எடுத்ததை எய்ஜாஸ் அகமது போன்ற அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். (FL., Feb 25, 2011). இந்த எதிர்ப்பின் சில முக்கியமான அம்சங்களைப் பார்ப்போம்:

1. இவை வன்முறையையும், ஆயுதங்களையும் நம்பவில்லை. அதே நேரத்தில் ஒரு சில சாகசக்காரர்கள் அல்லது முன்னோடியினரின் இயக்கமாக அல்லாமல் பெருந்திரளான மக்களைக் களத்தில் இறக்கும்

போராட்டமாக இவை இருந்தன. அந்த வகையில் உச்ச பட்சமான கோரிக்கைகள் அல்லது ரொம்பவும் புரட்சிகரமான கோரிக்கைகள் என்பதாக அல்லாமல் அரசு மாற்றம், ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள், ஊழல் ஒழிப்பு என்கிற அடிப்படையில் சகல தரப்பினரும் ஒன்றாக்கப்பட்டனர்.

2. மதச்சார்பற்ற தன்மையுடன் அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால் மத அடிப்படைவாதத் தன்மையற்றதாக போராட்டம் அமைந்தது. துனீசியா, எகிப்து முதலான நாடுகளில் மத அடிப்படையிலான அடிப்படைவாதத்திற்குப் பெரிய ஆதரவில்லை என்பதைப் போராட்டக்காரர்கள் புரிந்துவைத்திருந்தனர்.

துனீசியாவை எடுத்துக்கொண்டால் ஓரளவு பாரம்பரியமும் பலமும் மிக்க துனீசியத் தொழிற் சங்கக் கட்சியான 'ஜனநாயகத் தொழிலாளர் பேரவையும்' 'ஜூலை 14 முன்னணியும்' முக்கிய பங்கேற்றன. இந்த முன்னணியில் துனீசியப் பொதுவுடைமைத் தொழிலாளர் கட்சி, தேசபக்த ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி, இடதுசாரி தொழிலாளர் லீக், நாசரிய யூனியன் இயக்கத்தினர், தேசிய ஜனநாயக இயக்கம், 'பேஸிஸ்ட் கரன்ட்', ஜனநாயக தேசியவாதிகள் (அல் வதாத்), சுதந்திர இடதுசாரிகள் முதலான பல அமைப்பினர் பங்கேற்று இருந்தனர்.

தடைசெய்யப்பட்டிருந்த துனீசிய இஸ்லாமியக் கட்சியின் (இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சிக் கட்சி) தலைவரான 'ராஷிதல் கனூஷி' நாடு திரும்பிய கையோடு, "ஜனநாயகத்தில் கம்யூனிஸ்டுகளை நாம் புறக்கணித்து விட முடியாது. (சேர்ந்து போராடிவிட்டு) ஆட்சிக்கு வந்த பின் அவர்களை அழிக்க முயல்வது அறமாக இராது" என அறிவித்தார். அதேபோல துனீசியக் கம்யூனிஸ்ட் தொழிலாளர் கட்சியும், "சர்வாதிகாரியை வீழ்த்தியதில் பங்குபெற்ற அனைத்து அமைப்புகளும், இயக்கங்களும் துனீசியாவின் எதிர்காலத்தை வடிவமைக்கப் போகிற அமைப்பில் பங்குபெற வேண்டும்" எனக் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முபார்க்கிற்கு எதிரான போராட்டத்தை எகிப்தில் முன்னெடுத்த 'மாற்றத்திற்கான தேசியக் கூட்டமை'ப்பில் தடை செய்யப்பட்ட 'முஸ்லிம் சகோதரத்துவம்', 'எய்காட் கட்சி'யின் அய்மான் நூர், சினிமா, கலை, கல்வி முதலான பல துறை முன்னோடிகள், வலைத்தளங்களில் இயங்கும் பல்வேறு வகையான இளைஞர் குழுக்கள் ஆகியோர் முன்னணியிலிருந்தனர்.

3. 'டிவிட்டர் புரட்சி', 'முகநூல் புரட்சி' என்றெல்லாம் சொல்லத்தக்க வகையில் பெரிய அளவில் நவீன சாதனமான இணையத்தளம், 'பிளாக்'சூகள், 'பேஸ் புக்' முதலான இன்டெர்நெட் சமூக வலைகள், எஸ்.எம்.எஸ். முதலானவை பலதரப்பட்டோரையும் ஒருங்கிணைக்கப் பயன்பட்டன.

2008 ஏப்ரலில் நைல் டெல்டா பகுதியில் நடைபெற்ற ஒரு வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தின்போது, அதற்கு ஆதரவாக அஹமத் மஹேர், அஹமத் சலா என்கிற இரு இளைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்ட 'ஏப்ரல் 6' என்னும் முகநூல்(பேஸ் புக்) குழுவும் இதில் முக்கிய பங்கு வகித்தது.

இக்குழுமத்தைச் சேர்ந்த 26 வயதுப் பெண்ணான அஸ்மா மெஹ்பூஸ் என்பவரே பிப்ரவரி 1 அன்று பத்து லட்சம் பேர் முபாரக்கிற்கு எதிராக வீதியில் திரளக் காரணமான அழைப்பை விடுத்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'கலீத் சைத் இயக்கம்' 'கிபாயா (போதும்) இயக்கம்' எனப் பல சிறு இயக்கங்கள் இதிலிருந்தன. பேச்சுவார்த்தை என்கிற நிலை வந்தபோது 'பன்னாட்டு அணு ஆற்றல் முகமையின்' (IAEA) முன்னாள் தலைவரும் ஜனநாயகமாதலின் ஆதரவாளருமான முஹம்மத் அல்-பராதி பேசுவதற்கு அனுப்பப்பட்டார். தடை செய்யப்பட்டிருந்த முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்பினர் போராட்டத்தில் சற்றுத் தாமதமாக இணைந்துகொண்டனர்.

இவர்கள் துனீசியாவின் இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சிக் கட்சியைப் போலவே பிறருடன் இணைந்து செயல்படத் தயாராக இருந்ததோடு, வன்முறையிலும் அடிப் படைவாதத்திலும் நம்பிக்கை இல்லை எனவும் அறிவித்தனர். அல்-ஜஸீரா முதலான தொலைக்காட்சி வலைப்பின்னல்களும் இதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

இன்றைய அரபுலகப் புரட்சியின் மூன்று முக்கிய அம்சங்களாக இவற்றைக் கருத வேண்டும். பெரும்பாலான தமிழக இளைஞர்கள் இணையத்தளங்களை அவதூறுக் களங்களாக மாற்றி தனிப்பட்ட தாக்குதல்களின் ஆற்றலைச் செயலிட்டுக் கொண்டுள்ள நிலையில், அரபுலக இளைஞர்களின் இந்த ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்புகளை ஒப்பிட்டு நாம் யோசிக்க வேண்டியுள்ளது.

இன்றைய புரட்சியின் சாதகமான அம்சங்கள் இவை எனில் சில பாதகமான அம்சங்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆட்சி மாற்றம், ஜனநாயகம் என்பதை தாண்டி கூர்மையான செயற்திட்டங்களோ அவற்றை முன்னெடுக்க மையப்படுத்தப்பட்ட அமைப்போ இங்கு இல்லை. இன்று இடைக்காலப் பொறுப்பேற்றுள்ள இராணுவமும்,

பொறுப்புத் தலைவரும் முந்தைய சர்வாதிகாரிகளுக்கு நெருக்கமாக இருந்தவர்கள், அமெரிக்காவின் ஆதரவாளர்கள். கடைசி வரைக்கும் போராட்டத்திற்கு ஆதரவளிக்காத அமெரிக்கா இறுதிக் கட்டத்தில் தன் உயரதிகாரிகளை எகிப்திற்கு அனுப்பியது குறிப்பிடத்தக்கது.

துனீசிய மக்கள் தொடர்ந்து பென் அலியின் 'ஆர்.சி.டி' கட்சியினரைச் சகல பொறுப்புகளிலிருந்தும் விலகிக் கொள்ளப் போராட வேண்டிய நிலையிலுள்ளனர். குறித்த காலத்தில் தேர்தலை முறையாகச் சர்வதேசப் பார்வையாளர்களின் கண்காணிப்பில் நடத்தி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பு ஒப்படைக்க வேண்டும். ஆட்சிக்கு வருபவர்கள் முந்தைய அரசின் ஏகாதிபத்தியச் சார்புத் தன்மைகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீக்க வேண்டும். மத்திய கிழக்கில் சுயமரியாதையுடனும் சுதந்திரமாகவும் செயல்படத்தக்க அரசுகளாக அவை அமைய வேண்டும்.

முபாரக்கையும், பென் அலியையும்கூட எளிதாக விரட்டி விடலாம். மத்திய கிழக்கிலிருந்து ஒபாமாவையும் சர்கோசியையும் அதே போல விரட்டி விட முடியுமா?

அது எளிதான காரியமில்லை என்ற போதிலும், அது இன்றைய புரட்சியின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து விடாது. லிபியா உட்பட்ட பிற நாடுகளில் தற்போது நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ள புரட்சிகள் ஒரு வேளை கொடுமையாக ஒடுக்கப்பட்டாலுங்கூட, புரட்சி வெற்றிபெற்ற நாடுகளிலும் சரி, ஒடுக்கப்படுகிற நாடுகளிலும் சரி, 2011 க்கு முந்தைய வழிகளில் அவர்கள் ஆள முடியாது.

அல்ஜீரியாவில் சர்வாதிகாரி அப்தல் அலீஸ் பூ தபீ லிக்கா (Abdelaziz Bou Teflika) ஓடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. 20 ஆண்டுகால நெருக்கடி நிலை முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. மொராக்கோ அரசு மாவு, என்னை, சர்க்கரை முதலானவற்றிற்கு மானியங்களை அறிவித்துள்ளது. ஜோர்டானின் அரசர் அப்துல்லா பல அரசியல் சீர்திருத்தங்களை அறிவித்துள்ளார். ஏமனின் தலைவர் சாலிஹ் (Ali Abdullah Saleh) ஒரு பக்கம் வன்முறையை அவிழ்த்து விட்டுக் கொண்டே இன்னொரு பக்கம் போராட்டக்காரர்களைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்துள்ளார். ஏமன், பஹ்ரைன், லிபியா போன்ற நாடுகளில் கடும் அடக்கு முறைகளையும் மீறி, போராட்டங்கள் தொடர் கின்றன.

மையப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு ஒன்று இல்லாமற் போனதற்காக நாம் பெரிதாக வருத்தப்படத் தேவை யில்லை. அப்படியான

அமைப்புகளின் கீழ் நடத்தப்பட்ட புரட்சிகள் மீண்டும் கடுமையான அதிகாரத்துவமுடைய அரசுகளாக மாறிய வரலாறுகளையே உலகம் கண்டுள்ளது.

மூன்றாண்டுகளுக்குமுன் நேபாளத்தில் மாவோயிஸ்டுகள் தங்களின் போர் முறையை மாற்றி அமைத்து முடியாட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தனர். இன்றும் கூட அங்கே ஜனநாயகம் முழுமையாக நிலை நாட்டப்படவில்லையெனினும், இனி மன்னராட்சி அங்கு சாத்தியமில்லாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

அமெரிக்காவை அடிவருடி வாழ்க்கை நடத்தும் இந்திய அரசு, கடைசிவரை வெளிப்படையாக இந்த ஜனநாயகப் போராட்டங்களை ஆதரிக்காதது குறிப்பிடத்தக்கது. அவசரப்பட்டு ஒரு நிலைபாடு எடுக்க இயலாது என்கிற காரணத்தை ஏற்க முடியாது. இது வெறும் ஒரு உள்நாட்டுப் பிரச்சினை அல்ல. ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டம். வெற்றி பெறப் போகிற ஒரு போராட்டத்தை ஆதரிக்காமலிருப்பது ராஜதந்திர ரீதியிலுங்கூட முட்டாள்தனமானது.

இன்றைய முஸ்லிம் இளைஞர்களின் விருப்பங்களையும், குறிக்கோள்களையும், யாருடன் இணைந்து நின்று போராடுவது என்பதில் அவர்களுக்குள்ள தேர்வுகளையும், ஜனநாயகத்தில் அவர்களுக்குள்ள அடங்கா ஆர்வத்தையும் முஸ்லிம் அரசுகள் மட்டுமின்றி, மதத் தலைமைகளும் மூத்தோர்களும் உணர்ந்துகொள்வது அவசியம்.

-சமநிலைச் சமுதாயம், மார்ச் 2011.

சோறு - சுதந்திரம் - சுய மரியாதை மத்திய கிழக்கில் நடப்பது என்ன?

அரபுலகின் கிழட்டுச் சர்வாதிகாரிகளின் தலையில் இந்தப் புத்தாண்டு இடியாய் இறங்கியிருக்கிறது. முதலில் துனீசியா வீழ்ந்தது. 23 ஆண்டுகாலமாய் பதவியிலிருந்து இறங்க மறுத்த ஆபீதின் பென் அலி போராட்டம் தொடங்கிய 29ம் நாள் நாட்டைவிட்டு ஓட வேண்டியதாயிற்று. இத்தனை ஆண்டுகாலம் ஊட்டி வளர்த்த மேற்கு நாடுகள் எதுவும் பென் அலியை ஏற்றி வந்த விமானத்தை தங்கள் நாடுகளில் இறக்க அனுமதிக்காததால், துரத்தியடிக்கப்பட்ட சர்வாதிகாரிகளின் இறுதிப் புகலிடமான சலூதி அரேபியாவில் இன்று அவர் தஞ்சமடைய நேரிட்டுள்ளது. முன்னாள் சபாநாயகர் ஃபுஆத் மெபசாவின் தலைமையில் இடைக்கால அரசு உருவாகியுள்ளது. 1981ல் ஆட்சிக்கட்டிலேறி சரியாக 30 ஆண்டுகாலம் பிடிவாதமாக இறங்க மறுத்த எகிப்திய சர்வாதிகாரி முபாரக் இன்று எங்கே ஒளிந்ததுள்ளார் என்பது தெரியவில்லை. ஷர்ம் எல் ஷேக்கில் கடும் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடப்பதாகக் கேள்வி.

ஏமனில் ஏற்பட்டுள்ள எழுச்சியைக் கண்டஞ்சிய அதன் தலைவர் அலி அப்துல்லா சாலிஹ், 2013 தேர்தலில் தான் போட்டியிட மாட்டேன் எனவும் தன் மகனை அடுத்த தலைவராக ஆக்க மாட்டேன் எனவும் வாக்குறுதி அளித்துப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்துள்ளார். 1978 முதல் அதிகாரத்திலிருக்கும் சாலிஹ் பதவி விலகாமல் ஓயமாட்டோம் எனத் தலைநகர் சானாவில் மக்கள் குழமி நிற்கின்றனர். அரபுலகிலேயே மிகவும் ஏழ்மையான நாடு இது. ஜோர்டானின் அரசர் அப்துல்லா தனது பிரதமரைப் பதவியிலிருந்து விலக்கி பல பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களை அறிவித்துத் தன் ஆட்சியைக் காப்பாற்றி கொள்ள முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளார். துப்பாக்கிச் சூட்டில் இறந்து போன இருவருக்காக வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார். அதே நேரத்தில் அடக்குமுறையும் இன்னொருபக்கம் தொடர்கிறது. அல்ஜீரியாவில் உருவாகியுள்ள எழுச்சியைக் கண்டஞ்சிய அரசு இருபதாண்டு காலமாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்த நெருக்கடி நிலையை ரத்து செய்துள்ளது. இந்தக் கட்டுரையை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது நாற்பதாண்டுச் சர்வாதிகாரியான கர்னல் கதாஃபியின் லிபியாவின் தென் பகுதி முழுவதும் புரட்சியாளர்கள் வசம் வரும் எனவும் தலைநகர்

திரிப்போலியில் மட்டுமே கதாஃபியின் விசுவாசப் படைகள் அட்டுழியங்கள் செய்கின்றன எனவும், இதுவரையிலும் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டோர் கொல்லப்பட்டுள்ளனர் எனவும் செய்திகள் வந்துள்ளன.

மத்திய கிழக்கு மற்றும் வடஆஃப்ரிக்காவில் உள்ள முஸ்லிம் நாடுகள் என்பதைத் தாண்டி ஜனநாயகத்தை நோக்கிய மக்களின் எழுச்சி வளைகுடாவையும் எட்டிவிட்டது. சலுதியின் அரவணைப்பிற்குள் உள்ள சின்னஞ்சிறு நாடான பஹ்ரைனில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள அமெரிக்காவின் ஆறாவது கப்பற்படையைக் குறித்துக் கவலை கொள்ளாத மக்கள், தலைநகர் மனாமாவில் குழுமி நிற்கின்றனர். எதிர்க் கட்சிகள் சட்டமன்றப் புறக்கணிப்பை அறிவித்துள்ளன. மன்னர் ஹமாத் பின் இசா அல் கலிஃபா பதவி இறங்கும் வரை ஓயமாட்டோம் என மக்கள் உறுதியாய் இருக்கின்றனர். எழுச்சி ஏற்பட்டுள்ள பிற முஸ்லிம் நாடுகளுக்கும் பஹ்ரைனுக்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. இங்குள்ள மக்கள் ஒரே மத அடையாளம் உள்ளவர்கள் அல்லர். பெரும்பான்மையர் ஷியா முஸ்லிம்கள். அதிகாரத்தில் இருப்பதோ சன்னி முஸ்லிம்கள். முறையான அதிகாரப் பகிர்வுள்ள அரசியல் சட்ட ஆளுகை என்கிற கோரிக்கையைப் போராடுகிறவர்கள் ஒற்றைக் குரலில் முன் வைக்கின்றனர். ஷியாக்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற உரிமைகள் தம்மையும் பாதிக்கும் என அமெரிக்காவின் நெருக்கமான கூட்டாளியான சலுதி பயப்படுகிறது. சலுதியிலுள்ள சிறுபான்மை ஷியாக்களும் உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் கோருவார்கள் என அது அஞ்சுகிறது. வளைகுடாக் கரையோர நாடுகள் பலவும் ஷியா முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டவை. எனினும் அவை சன்னி முஸ்லிம்களால் ஆளப்படுபவை என்பதை நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும். எனவே ஜனநாயக ஆட்சிமுறை அங்கே கொண்டு வரப்படுமானால் இன்றைய அதிகார வர்க்கம் தொடர்ந்து தமது அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வது சாத்தியமில்லை.

சுமார் மூன்று மாத காலமாக அமெரிக்காவில் சிகிச்சை மேற்கொண்டிருந்த சலுதி அரசர் அப்துல்லா அவசர அவசரமாக நாடு திரும்பியுள்ளார். பஹ்ரைன் மன்னர் கலிஃபா ஓடிச் சென்று அப்துல்லாவிடம் உதவி கோரியுள்ளார். பஹ்ரைன் அரசுக்கு ஒருபுறம் ஆதரவு தெரிவித்த போதிலும் சலுதி அரசு தனது நாட்டு ஏழைகளுக்கு வீடு கட்டுவது மற்றும் பிற நலப் பணிகளுக்கு பில்லியன் கணக்கான டாலர்களை உதவித் தொகையாக அறிவித்துள்ளது. முன்னதாக

ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் கிட்டத்தட்ட 3000 டாலர் நிதி உதவி அளிக்கப்பட்டது.

வளைகுடாவில் ஏற்பட்டுள்ள இம்மாற்றங்கள் அப்பகுதியில் ஈரானுடைய செல்வாக்கை கூட்டியுள்ளது. ஈரானில் நடைபெற்ற இஸ்லாமியப் புரட்சிக்குப் பின்(1979) முதன் முதலாக இரண்டு ஈரானியக் கப்பல்கள் சூயஸ் கால்வாயை கடந்துள்ளதை பிற முஸ்லிம் நாடுகள் மட்டுமின்றி அமெரிக்காவும் அடங்காத ஆத்திரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டுள்ளது. அதே நேரத்தில் இஸ்லாமின் பெயராலும் அமெரிக்க எதிர்ப்பின் பெயராலும் கடும் அடக்குமுறை ஆட்சியை மேற்கொண்டுள்ள ஈரானிலும் எதிர்ப்பாளர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியுள்ளனர். அகமதி நிஜாத் அரசு இதைக் கடுமையாக எதிர்த்துக் கொண்டுள்ளது. ஈராக்கிலும் குவைத் போன்ற நாடுகளிலும் கூட எதிர்ப்புகள் வெடித்துள்ளன. ஈராக் பிரதமரின் சம்பளம் வெட்டப்பட்டுள்ளது.

என்ன நடக்குது மத்திய கிழக்கில்?

1990களின் தொடக்கத்தில் பொதுவுடைமையின் பெயரால் எதேச்சதிகாரத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டிருந்த கிழக்கு ஐரோப்பிய நாட்டு சர்வாதிகாரிகள் சட சடவெனச் சரிந்து விழுந்ததைப் போன்று இன்று இந்த முஸ்லிம் நாடுகளின் சர்வாதிகாரிகள் கலகலத்து ஓட நேர்ந்துள்ளது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது?

இந்த எழுச்சிகளின் சில தன்மைகளை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இவர்களின் பிரதான கோரிக்கை ஆட்சி மாற்றம் (Regime Change). வெறுமனே ஆள்கிற சர்வாதிகாரிகள் மட்டும் அகன்றால் போதாது. முறையான பிரதிநிதித்துவம், அரசியல் சட்ட ஆளுகை, ஜனநாயகம் ஆகியவற்றுடன் கூடியதாக இந்த ஆட்சி மாற்றங்கள் அமைய வேண்டும். பயங்கரவாதம், இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் ஆகிய பூச்சாண்டிகளை எழுப்பி இதுகாறும் மறுக்கப்பட்டு வந்த மனித உரிமைகள் மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும். அரசியல் கைதிகள் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும். முஸ்லிம் சகோதரத்துவ இயக்கம் (Muslim Brotherhood) முதலான தடை செய்யப்பட்ட இயக்கங்கள் சுதந்திரமாக இயங்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். புலம் பெயர்ந்துள்ள அதன் தலைவர்கள் நாடு திரும்ப வேண்டும்.

எப்படித் தமிழக மக்களின் முக்கிய கரிசனமாக ஈழத்தமிழர்களின் பிரச்சினை உள்ளதோ அப்படியே மத்திய கிழக்கில் பலஸ்தீனியப் பிரச்சினை உள்ளது. அமெரிக்க - இஸ்ரேல் கூட்டு பலஸ்தீனர்களின்

அடிப்படை உரிமைகளைப் பறித்து, அவர்களை அகதிகளாக்கி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசுகளை அதிகாரமற்றதாக்கி வைத்துள்ள கொடுமையை மத்திய கிழக்கு மக்கள் ஏற்கவில்லை. அதே போல பொய்யான காரணங்களைச் சொல்லி ஈராக்கை ஆக்கிரமித்ததையும், ஈராணைக் குறிவைப்பதையும் கூட மக்கள் ஏற்கவில்லை. ஆனால் அமெரிக்கா மற்றும் மேற்குலகின் அடிவருடிகளாகிப்போன எகிப்து, துனீசியா முதலான நாடுகளின் சர்வாதிகாரிகளோ மத்திய கிழக்கில் இஸ்ரேலின் காவல் நாய்களைப்போலச் செயல்பட நேர்ந்ததை மக்கள் சகித்துக் கொண்டிருக்கத் தயாராக இல்லை.

இன்னொரு பக்கம் இந்த அரசுகள் அனைத்தும் அரசியலில் மட்டும் அமெரிக்க அடிவருடிகளாகச் செயல்படவில்லை. தத்தம் நாட்டுப் பொருளாதாரத்தையும் முழுமையாக ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்குத் திறந்து விட்டன. கிட்டத்தட்ட நமது மன்மோகன் - சிதம்பரம் வகையறாக்களைப் போல அந்நிய முதலீடுகளுக்கான எல்லாவிதத் தடைகளையும் நீக்கின. எப்படி நேரு காலத்திய மையப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடுதல், அரசுக்கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை இவர்கள் ஊத்தி மூடினார்களோ அதே போல கமால் அப்துல் நாசர் காலத்திய பொருளாதாரக் கட்டுப்பாடுகளையெல்லம் நீக்கி ஐ.எம்.எஃப். முதலான பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு நாட்டை அகலத் திறந்துவிட்டனர். அரசுச் சொத்துக்கள் தனியுடைமை ஆக்கப்பட்டன. சந்தைக் கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டன. இறக்குமதி வரிகள் ஏழு சதத்திற்கும் கீழிறக்கப்பட்டன. இன்சூரன்ஸ், வங்கி முதலான நிதித்துறைகளில் வெளிநாட்டு மூலதனங்களும் நிறுவனங்களும் அனுமதிக்கப்பட்டன. 2007ம் ஆண்டு உலக வங்கி அறிக்கை எகிப்தை நம்பர் ஒன் பொருளாதாரச் சீர்திருத்த நாடாக (Top Reformer) அறிவித்தது.

மக்கள் மீது இதன் விளைவுகள் பாரதூரமாக இருந்தன. இளைஞர்கள் மத்தியில் 50 சதமும், தொழிலாளர்கள் மத்தியில் 20 சதமும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் உருவாகியது. 20சதத்திற்கும் மேற்பட்டோர் முழு ஏழ்மை (Absolute Poverty) என்கிற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். பெருமளவில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் உருவாயின. 2002 - 2005 ஆண்டு கால 'அராபிய மனித வளர்ச்சி அறிக்கையை' எழுதிய நேடர் ஃபெர்கனியின் கூற்றுப்படி, "1952க்கு முந்திய ஒரு சதச் சமூகமாக எகிப்து முதலான நாடுகள் மாறின". அதாவது நாட்டின் வளங்கள், சொத்துக்கள் அனைத்தும் மேலேயுள்ள ஒரு சதத்தினரின் கைகளிலேயே முடங்கின. துனீசிய மூலதனத்தில் 50

சதம் பென் அலியின் குடும்பத்திடம் இருந்தது. 2007க்குப் பின் விலைவாசி கடுமையாக ஏறியது. இறைச்சி எட்டாப் பொருளாகியது. பன்னாட்டு நிதியத்தின் நிர்வாக இயக்குனர் டொமினிக் ஸ்ட்ராஸ்கான் சென்ற பிப்ரவரி முதல் தேதியன்று “கடும் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வும் துணியைப் புரட்சிக்குக் காரணமாயிருந்தது” என வெளிப்படையாக ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அளித்துள்ளார்.

இந்த அடிப்படையில் தான் சென்ற டிசம்பர் முதல் “சோறு, சுதந்திரம், சுயமரியாதை” (Bread, Freedom, Dignity) என்கிற முழக்கங்கள் அரபுலகெங்கும் ஒலித்தன. பலஸ்தீன மக்களின் அவலம் தொடர்பான உணர்ச்சிச் சொல்லாடல்களோடு நின்றுவிடாமல் தத்தம் நாட்டு மக்களின் உரிமைகளை இணைத்தவையாகவும் இந்த முழக்கங்கள் அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதை எப்படி எதிர் கொள்வதெனத் தெரியாமல் ஒபாமா - கிளிண்டன் கும்பல் நிலை தடுமாறியது. தன் கண் முன் தனது எடுபிடி ஆட்சியாளர்கள் கவிழ்ந்து வீழ்வதைக் கவலையுடன் பார்த்தது. சமீப காலப் பொருளாதார வீழ்ச்சிக்குப் பின் அமெரிக்காவுக்கு இது இரண்டாவது அடி. 2009ல் இதே கெய்ரோவில் முஸ்லிம்கள் மீதான தனது அணுகல் முறை மாற்றம் குறித்து வாய் கிழிந்த ஒபாமாவின் நிர்வாகம் ஜனவரி இறுதிவரை வாய் திறக்கவில்லை. ஜனவரி 29அன்று அமெரிக்காவின் பொருளாதார மற்றும் வெளியுறவுக் கொள்கை உருவாக்க நிறுவனங்களான கார்டெனஜி, வெளியுறவுக் கவுன்சில் மற்றும் மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகம், அருகாமைக் கிழக்கு நாடுகள் குறித்த கொள்கைக்கான வாஷிங்டன் நிறுவனம் முதலான அமைப்புகள் ஒன்றிணைந்து ‘எகிப்து குறித்த பக்கச் சார்பில்லாத பணிக்குழு’(Non - Partisan Working Group on Egypt) என்கிற பெயரில் அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டன. அமைதியான முறையில் ஜனநாயக மாற்றத்தை நோக்கிய தேர்தல், யாரும் தலைவர் பதவிக்கு போட்டியிடத்தக்கதாக அரசியல் சட்டத்தை மாற்றியமைத்தல் (எல்லோரும் போட்டியிட இயலாத அளவிற்கு அரசியல் சட்டம் 2005ல் திருத்தப்பட்டிருந்தது), சர்வதேசப் பார்வையாளர்களின் மேற்பார்வையில் தேர்தல் நடத்துதல், அடுத்த தேர்தலில் முபாரக் போட்டியிடவில்லையென வெளிப்படையாக அறிவித்தல், இந்தச் சீர்திருத்தங்களை எகிப்திய அரசு ஏற்றுக் கொள்ளும்வரை அமெரிக்கா தனது உதவிகளை நிறுத்திக் கொள்ளுதல் முதலான அம்சங்கள் இவ்வறிக்கையில் வற்புறுத்தப்பட்டன. இதில் கவனிக்க வேண்டிய

அம்சம் என்னவெனில் முபாரக் உடனடியாக பதவி விலக வேண்டும் என்கிற மக்களின் முதன்மையான கோரிக்கையை இந்த அறிக்கை புறந்தள்ளுகிறது என்பதுதான். சென்ற வாரத்தில் ஹில்லரி கிளிண்டனும் இதையே ஒப்புவித்தார்.

மேற்குலகிற்கு அத்தனை பிடித்தமில்லாத லிபியச் சர்வாதிகாரி கதாஃபிக்கு எதிரான கிளர்ச்சியில் மட்டும் சர்கோசி முதல் ஐ.நா. மனித உரிமை ஆணையம் வரை மனித மீறல்களைக் கண்டித்திருப்பதும், பொருளாதாரத்தடை விதிக்க வேண்டும் எனச் சொல்லியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. (வரையறைக்குட்பட்ட பொருளாரத் தடை பின்னர் அறிவிக்கப்பட்டது. இதற்கு ஒப்புதலளித்ததில் இந்தியாவும் அடக்கம். இறுதி மெய்ப்பைத் திருத்திக் கொண்டுள்ள போது விமானம் பறப்பதற்குத் தடை, மீறினால் இராணுவத் தாக்குதல் என ஐ.நா. பாதுகாப்பு அவை தீர்மானம் இயற்றியுள்ளது. இந்தியா இதற்கு ஒப்புதலளிக்காவிட்டாலும் எதிர்த்து வாக்களிக்கவில்லை.)

வெற்றிகரமான இம்மக்கள் எழுச்சியிலிருந்து நாம் சில பாடங்களைக் கற்க வேண்டியுள்ளது. மரபு வழிப்பட்ட எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகளிலிருந்து இவை பல அம்சங்களில் வேறுபட்டுள்ளன.

முதலாவதாக இந்த எழுச்சிகள் ஆயுதந் தாங்கிய போராட்டங்களாக இல்லாமல் பெரும் மக்கள் திரள் எதிர்ப்புகளாக அமைந்தன. முப்பது வயதுக்கு உள்ளிட்ட இளைஞர்கள் முன்னணியில் இருந்துள்ளனர். இண்டர்நெட், பிளாக்(வலைப் பூக்கள்), முகநூல்(ஃபேஸ்புக்), ட்விட்டர் முதலான நவீன தொடர்புச் சாதனங்கள் இந்த எழுச்சியில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளன. அல்ஜஸீரா போன்ற ஊடகங்களின் பங்கும் குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்தது. வன்முறையற்ற புரட்சி குறித்த புதிய சிந்தனைகளை முன் வைத்துவரும் அமெரிக்க சமூகவியலாளரான 83 வயது ஜென் ஷார்ப்பின் கருத்துக்கள் இந்த இளைஞர்களின் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்கு வகித்துள்ளன. “சர்வாதிகாரத்திலிருந்து ஜனநாயகத்தை நோக்கி...” என்கிற அவரது 93 பக்கக் குறிப்பேட்டை யாரும் இணையத் தளங்களிலிருந்து கீழிறக்கம் செய்து கொள்ளலாம். இன்றைய எழுச்சிக்கான மையக் காரணமாக அவரது சிந்தனைகள் இருந்தன என்கிற கூற்றை மறுக்கும் அவர், “இல்லை, அந்தப் பெருமை புரட்சியைச் செய்த மக்களையே சாரும்” என அடக்கத்தோடு கூறுகிறார்.

“நீங்கள் வன்முறையை கையிலெடுக்கும் போது உங்கள் எதிரியின் ஆக வலிமையான ஆயுதத்தோடு போராட வேண்டியவர்களாகிறீர்கள்” என்பது ஜென் ஷார்ப்பின் முக்கியமான அறிவுரை. வீரமும் தியாகமும் பெருமைக்குரியதெனினும் ஒரு “வெறும் இறந்து போன கதாநாயகனாக” இருப்பதில் என்ன பயன் எனவும் அவர் கேட்கிறார்.

ஆயுதப் போராட்டம் என்கிறபோது அதில் அனைத்துத் தரப்பு மக்களையும் ஒருங்கிணைத்து நிறுத்த இயலாது. எதிரி தனது கடுமையான ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்துவதற்கும், அப்படிப் பயன்படுத்துவதை நியாயப்படுத்துவதற்கும் அது வாய்ப்பளிக்கிறது. இன்றைய மத்திய கிழக்கு எழுச்சி அப்படி ஒன்றும் இரத்தம் சிந்தாப் புரட்சியல்ல. குண்டர்களையும், கூலிப்படைகளையும், இராணுவத்தையும் வைத்து முபாரக்கும், கதாஃபியும் தாக்கத்தான் செய்தார்கள். எகிப்தில் 350 பேர்கள் இறந்துள்ளனர். லிபியாவில் இதுவரை ஆயிரம் பேர் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இருந்த போதிலும் ராஜபக்ஷே போன்ற இனவெறிக் கொடுங்கோலர்கள் மக்களைக் கொன்ற எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிடும்போது இது மிகச் சொற்பம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தவிரவும் முஸ்லிம் மறுமலர்ச்சிக்கட்சி(துனீசியா), முஸ்லிம் சகோதரத்துவம்(எகிப்து) ஆகிய மத அடையாளங்களுள்ள இயக்கங்கள் முதல், பெயரிலேயே ‘பொதுவுடைமை’ (Communist) என்கிற சொல்லைத் தாங்கியுள்ள இயக்கங்கள், தொழிற்சங்கங்கள், ‘ஏப்ரல் 6’ முதலான இணையதளச் சமூகங்கள், மனித உரிமை அமைப்புகள், கல்வியாளர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என ஒரு அகன்ற தளத்தில் எதிர்ப்பை ஒருங்கிணைக்கவும் இப் போராட்ட முறையே காரணமாகியது. இதன் விளைவாகப் போராடியவர்கள் பெரும்பாலும் ஒரே மத அடையாளமுடையவர்களாக இருந்த போதிலும் இன்றைய எழுச்சி ஒரு மதச்சார்பற்ற எழுச்சியாக அமைந்ததையும் மனங் கொள்ளல் அவசியம். இறுக்கமான ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு, ஒற்றைக் கொள்கை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமையாத வகையில் இந்த எழுச்சிகள் ஒரு பின் நவீனத்துவச் சாய்வுடன் (Postmodern Turn) அமைந்ததை எய்ஜால் அகமது போன்ற இடதுசாரி அறிஞர்கள் அடையாளம் காண்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனினும் மையப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு, இறுக்கமான அரசியல் திட்டம் ஆகியன இல்லாதது ஒரு பலவீனந்தானே? மீண்டும் பழைய சர்வாதிகாரிகளின் உதவியாளர்களிடமும் அமெரிக்கச் சார்பு இராணுவத்திடமுந்தானே இடைக்கால அரசின் அதிகாரம் போயுள்ளது? - என்கிற கேள்விகள் நியாயமானவைதான்.

இரண்டு பதில்களைத்தான் சொல்ல முடியும். எப்படியான போதிலும் புதிதாய் உருவாகிற அரசுகளும் சரி, ஒரு வேளை லிபியா போன்ற இடங்களில் கடும் அடக்குமுறையினூடாக பழையே அரசுகளே தொடர்ந்தால் அவையும் சரி முன்னெப்போல அவர்கள் ஆள முடியாது. சர்வாதிகாரத்தைத் தொடர இயலாது. தவிரவும் துனீசியா போன்ற நாடுகளில் மக்கள் ஓய்ந்துவிடவில்லை. பென் அலி ஆட்சியின் எச்சொச்சங்களை துடைத்தெறிய அவர்கள் தொடர்ந்து போராடி வருகின்றனர் (பார்க்க: அடுத்த கட்டுரை).

மையப்படுத்தப்பட்ட இயக்கம், உறுதியான அரசியல் திட்டம் ஆகியவற்றுடன் புரட்சி நடத்தப்பட்ட நாடுகளில் தான் என்ன கிழிந்தது? இன்றும் அதிகாரத்துவமான, மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்ட, அடிப்படை மனித உரிமைகளை மறுத்த, ஒற்றைக் கட்சி சர்வாதிகாரங்களாகத்தானே அவை முடிந்தன. ஆனானப்பட்ட லெனினாலேயே ஒரு மாற்று அரசையும், சமூகப் பொருளாதாரத்தையும் நிரந்தரமாக அமைத்துவிட முடியவில்லையே.

-மக்கள் களம், பிப்ரவரி 2011.

அரபுலக எழுச்சி: புரிந்து கொள்ள வேண்டிய சில அம்சங்கள்

முன்னிரு கட்டுரைகளிலும் இன்று அரபுலகில் ஏற்பட்டுள்ள எழுச்சியில் நாம் கவனிக்க வேண்டியதும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுமான சில முக்கிய கூறுகளின் மீது கவனம் செலுத்தினோம். எனினும் இன்னும் கூடச் சில கேள்விகள் நமக்கு இருக்கத்தான் செய்கின்றன. எழுச்சிகளின் போது எல்லா நாடுகளிலும் இராணுவங்கள் ஒரே மாதிரியாக இவற்றை எதிர் கொள்ளவில்லை. என்ற போதிலும் துனீசியா, எகிப்து முதலான நாடுகளில் சர்வாதிகாரிகளுக்குச் சாதகமான நிலையை இராணுவம் எடுக்காததும், ஷரீயத் சட்டத்தின் அடிப்படையிலான முஸ்லிம் அரசு மற்றும் மேற்கத்திய மதிப்பீடுகளுக்கு எதிரான நிலைபாடு ஆகியவற்றை இதுகாறும் வற்புறுத்தி வந்த இஸ்லாமிய அமைப்புகள் இன்று கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் இளைஞர்களுடன் இணைந்து நிற்பதும் இன்னுங்கூட நமக்கு முழுவதுமாக விளங்கிக் கொள்ள இயலாதப் புதிர்களாகத்தான் உள்ளன. இணையத் தளங்களின் ஆற்றலை நாம் விளங்கிக் கொண்ட போதும் எப்படி இவற்றைப் பயன்படுத்துகிற இளைஞர்களால் திடீரென ஒரே நாளில் பத்து லட்சக் கணக்கான மக்களைத் திரட்ட முடிந்தது என்பதும் ஒரு பெரிய கேள்விக் குறியாகத் துனீசியா அல்லது எகிப்தில் நிகழ்ந்ததைப்போல ஏன் பிற சுமார் 20 நாடுகளில் ஏற்பட்டுள்ள எழுச்சிகள் விரைவான பலனைத் தரவில்லை. மேலை நாடுகளின் ஆதரவு இருந்தபோதும் லிபியச் சர்வாதிகாரி கதாஃபியை போராட்டக்காரர்களால் அவ்வளவு எளிதாக அசைக்க முடியவில்லையே? இங்கெல்லாமும் சர்வாதிகாரிகள் துரத்தப்பட்ட நாடுகளிலும் இப்போது என்ன நடந்து கொண்டுள்ளன?

இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்களை நோக்கி நகரும் முகமாகச் சில தகவல்களைத் திரட்டிக் கொள்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். புரூக்லின் பல்கலைக்கழக மத்திய கிழக்கு மற்றும் வட ஆப்பிரிக்க வரலாற்றுத்துறையின் தகைசால் பேராசிரியர் ஸ்ரூவர்ட் ஸ்சார் (EPW, Feb 5, 2011), கலிஃபோர்னியப் பல்கலைக்கழகத்தில் பன்னாட்டு ஆய்வுத்துறைப் பேராசிரியர் பால் அமர், பெர்க்லி பல்கலைக்கழகத்தின் மானுடவியல் துறைப் பேராசிரியர் சார்ல்ஸ் ஹிர்ண்கின்ட், நியூயார்க் பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாறு, மத்திய கிழக்கு மற்றும் இஸ்லாமிய ஆய்வுத் துறையின் முனைவர் பட்ட

ஆய்வாளர் அஹ்மத் ஷோகர் (EPW, Feb 5, 2011), சி.என்.என்., ஐ.பி.என். நிறுவனத்தின் அயல்நாட்டு உதவி ஆசிரியர் சுஹாசினி ஹைமர் (இந்து, மார்ச் 8, 2011) ஆகியோரின் விரிவான கட்டுரைகளிலிருந்தும் நாளிதழ்கள் மற்றும் இணையத்தளங்களில் வெளிவரும் ஏராளமான செய்திக் கட்டுரைகளிலிருந்தும் இந்தத் தரவுகள் இங்கே தொகுக்கப்படுகின்றன.

முதலில் இங்கொன்றைச் சொல்வது முக்கியம். முஸ்லிம்கள் என்றாலே வன்முறையாளர்கள், ஜிஹாதிஸ்டுகள், பிறருடன் இணைந்து போக இயலாத அளவிற்கு இறுக்கமான நெறிமுறைகளைக் கொண்டவர்கள், ஹிஜாப்பிற்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் முஸ்லிம் பெண்கள் வீதியில் இறங்கி உரிமைக் குரல் எழுப்பும் வலிமையற்றவர்கள் என்றெல்லாம் மேலை நாட்டு அரசியலாரும், இந்துத்துவ மனநிலைக்குப் பலியாகிப் போன நம் நாட்டு மத்திய தர வர்க்கத்தினரும் நம்பிக் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் இன்று இந்த எழுச்சியினூடாகத் தவிடுபொடியாகியுள்ளன. வீதியில் இறங்கிப் போராடியவருள் பெரும்பான்மையினர் முஸ்லிம்கள்தான் என்ற போதிலும் பேரளவு மத அடையாளமின்றி நடந்த எழுச்சிகளாகவும், அமைதி வழியிலான மக்கள் திரள் போராட்டங்களாகவும், அதிக அளவில் இளைஞர்கள், பெண்கள் வீதியில் இறங்கிய போராட்டங்களாகவும், பல வகைப் பார்வையுடையவர்கள் இணைந்து கிளர்ந்த எழுச்சிகளாகவும், நவீன சூழலைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு நவீன கருவிகளை லாவகமாகப் பயன்படுத்தியவையாகவும் இவை அமைந்தன, அமைகின்றன. இதன் பின்னணியைச் சற்று விளங்கிக் கொள்ள முயல்வோம்.

அரபுலக அரசுகளும் புதிய பொருளியல் மாற்றங்களும்

இன்றைய எழுச்சிகளை எதிர்கொண்டுள்ள அரசுகள் அனைத்தும் ஒன்று இராணுவப் புரட்சியின் மூலம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியவை அல்லது பரம்பரை மன்னராட்சியின் கீழ் (Monarchy) உள்ளவை. நெருக்கடிநிலை அறிவிப்பு, கடும் அடக்குமுறை, மனித உரிமை மீறல், அமெரிக்கச் சார்பு, தாராளமயமாக்கலின் விளைவான பொருளாதாரச் சீரழிவுகள் ஆகியவற்றோடு மேற்கொள்ளப்பட்ட இவர்களின் ஆளுகைகள் குறித்து முன்னிறு கட்டுரைகளிலும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. மேலும் சில தவல்கள் இங்கே. இவற்றில் சில இந்திய, தமிழகச் சூழல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தக்கன.

1. இவை சர்வாதிகார ஆட்சிகளாக மட்டுமின்றி குடும்ப

ஆட்சிகளாகவும் இருந்தன. குடும்பத்தினரின் செல்வாக்கு அரசியல், இராணுவம், அயலுறவு ஆகியவற்றில் மிகுதியாக இருந்தது. பென் அலியின் மனைவி லெய்லா ட்ரபுல்சியும் அவரது நெருங்கிய உறவினர்களும் லாபகரமான துணியத் தொழில் நிறுவனங்கள் பலவற்றை அடிமாட்டு விலைக்கு அடாவடித்தனமாக வாங்கிக் குவித்தனர். நகர்ப்புறங்களில் மட்டுமின்றி தூரப்பகுதிகளிலும் நிறைய நிலங்களை வளைத்துக் கொண்டனர். கிட்டத்தட்ட ஒரு மாஃபியா போலச் செயற்பட்டு, வேண்டியவர்களுக்கு இறக்குமதி ஏற்றுமதி உரிமங்கள் வழங்குவது, பிறருக்கு உரிமங்களை மறுப்பது என்கிற நடைமுறைகளை மேற்கொண்டனர். தொழிற்சங்கங்கள் செயல்பட்ட போதும் அவற்றின் தலைவர்களாக பென் அலிக்கு வேண்டியவர்களே அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

எகிப்தில் கமால் முபாரக்கும் லிபியாவில் ஸைஃப் கதாஃபியும் வாரிசுகளாக அறிவிக்கப்பட்டனர். தந்தையின் 'தேசிய ஜனநாயகக் கட்சி'யின் முக்கிய பொறுப்புகளிலும் 'கொள்கைச் செயலகம்' என்னும் உயர்மட்டக் குழுவிலும் தனது விசுவாசிகளான தொழில் முதலாளிகளை கமால் நியமித்தார். இவர்கள் பொதுச் சொத்துக்களை வளைத்துத் தமது 'ரியல் எஸ்டேட்' தொழிலை விரிவாக்கினர். லிபியாவில் சர்வாதிகாரி கர்னல் கதாஃபியின் பிள்ளைகளின் தலைமையில் படைகள் இயங்கின. லண்டனில் முனைவர் பட்ட ஆய்வைச் செய்து கொண்டிருந்த எகிப்தின் அடுத்த வாரிசாக அறியப்பட்ட கமால் முபாரக்கும் லிபிய இளவல் ஸைஃப் கதாபியும் தத்தம் நாட்டுச் சந்தைகளைத் திறந்து விட்டு உலகமயக் கொள்கைக்கு வழி வகுப்பதில் முன்னின்றனர்.

2. ஜனநாயக நிறுவனங்கள் முடக்கப்பட்டன. எகிப்தில் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக நெருக்கடிநிலைச் சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டன. தேர்தல்கள் கேலிக் கூத்தாக நடத்தப்பட்டன. நவம்பர் 2010ல் நடைபெற்ற எகிப்திய பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வேட்பாளர் தேர்விலிருந்து, பிரச்சாரம், வாக்களிப்பு, வாக்கு எண்ணிக்கை ஆகிய அனைத்திலும் அரசுத் தலையீடு இருந்தது. அதன் விளைவு, முபாரக்கின் தேசிய ஜனநாயகக் கட்சி பாராளுமன்றத்தில் 93 சத இடங்களைக் கைப்பற்றியது. முந்திய தேர்தலில் 20 சதத் தொகுதிகளில் வெற்றி கண்ட முஸ்லிம் சகோதரத்துவ (Muslim Brotherhood) அமைப்பு இந்தத் தேர்தலில் ஒரு இடத்தைக்கூட கைப்பற்ற இயலவில்லை.

3. எகிப்தில் எழுச்சி தோன்றிய அடுத்த ஒரு வாரத்தில் பிப்ரவரி 1ந் தேதி அன்று தொலைக்காட்சியில் தோன்றிய ஹோஸ்னி முபாரக், தான் பதவி விலக முடியாது எனச் சொன்னதோடு நிற்காமல் வரும் நாட்களில் “குழப்பமா இல்லை உறுதியான ஆட்சியா” (Chaos or Stability) என்பதைத் தேர்வு செய்ய வேண்டிய நிலை மக்களுக்கு வரப் போகிறது என எச்சரித்தார். இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் மற்றும் பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான உறுதியான ஆட்சி என்கிற பெயரில் இராணுவப் பாதுகாப்பு அரசுகளாக (Coercive Security State) இவை உருமாற்றப்பட்டன. பல்கலைக்கழகங்கள், அரசு நிறுவனங்கள், சேவை அமைப்புகள், சிவில் சமூகம் என எல்லாவற்றிலும் பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் ஊடுருவி, அவற்றைக் கண்காணிப்பிற்குள்ளாக்கினர்.

துனீசியாவில் பென் அலிக்கு எதிரானவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் எல்லாம் துன்புறுத்தப்பட்டனர். பள்ளி மற்றும் கல்லூரிச் சேர்க்கை நேரத்தில் பிள்ளைகளின் சான்றிதழ்கள் காணாமற் போவதும், சேர்க்கை முடிந்தபின் கிடைத்ததாக அறிவிக்கப்படுவதும் மிகச் சாதாரணமாக நடைபெற்றன. கூட்டம் நடத்த வேண்டுமானால் உள்துறை அமைச்சகத்தின் அனுமதி பெற வேண்டும். ஒரு விடுதியில் அறை எடுக்க வேண்டுமானால் பாஸ்போர்ட், அடையாள அட்டை முதலிய முக்கிய ஆவணங்களைத் தர வேண்டும். உறவினர் அல்லாதோர் வீடுகளில் தங்க நேர்ந்தால் காவல்துறைக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். தெரிவிக்காமலிருந்தால் ஆறு மாதம் வரை சிறைத் தண்டனை. வெளிநாட்டுக் கருத்தரங்குகளுக்குச் செல்ல விழைவோர் தமது கட்டுரைகளை அரசிடம் தர வேண்டும். சில பகுதிகளை நீக்கிவிட்டு பதிலாகத் தனக்குச் சாதகமான கருத்துக்களைச் சேர்க்கும் உரிமை அரசுக்கு உண்டு.

4. துனீசில் உள்ள பூவ்சிசா சிறை கொடுமைகளுக்குப் பெயர் போனது. காணாமற் போன உறவினர்கள் இந்தச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளனரா எனக் கண்டறிய ஏராளமாக லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டும். அப்படியும் பல மாதங்களுக்குப் பின்னரே உண்மை தெரியும். சிறு கடைக்காரர்கள் காவல்துறையினருக்கு ஏராளமாக மாமூல் கொடுக்க வேண்டும். படித்தும் வேலையின்றிக் காய்கறிக் கடை வைத்திருந்த முஹம்மத் பூவாசிசா (24) என்கிற இளைஞன் லஞ்சம் கொடுக்காததற்காகப் போலீசிடம் அடிவாங்கியதைக் கண்டித்துத் தீக்குளித்ததை ஒட்டியே அங்கு போராட்டம் வெடித்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எகிப்திய எழுச்சிக்குப் பின்புலமாக இருந்த நிகழ்வுகள்கூட, ஒரு ‘இன்டர்நெட்

கேஃப்'ன் பங்குதாரரான காலித் சயித் என்கிற இளைஞன் போலீசால் கொல்லப்பட்டதுதான். தனது அடையாள அட்டையையும் லஞ்சப் பணத்தையும் தர மறுத்ததற்காகவே இவர் கொல்லப்பட்டார்.

5. அரசியல் அமைப்புகள், குறிப்பாக இஸ்லாமிய அமைப்புகள் தடை செய்யப்பட்டதும் அவற்றின் முக்கிய தலைவர்கள் புலம் பெயர்ந்ததும் முன்னிரு கட்டுரைகளில் பதிவாகியுள்ளன. மனித உரிமைப் போராளிகளின் செயல்பாடுகளும் பெரிய அளவில் முடக்கப்பட்டன. மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக அரசு ஏற்கக்கூடிய ஆதாரங்கள் இல்லாமல் யாரும் (ஊடகங்கள் உட்பட) எதுவும் பேசக் கூடாது. ஆனால் இத்தகைய ஆதாரங்களை முன் வைப்பது எளிதல்ல. மருத்துவரும் மனித உரிமைப் போராளியுமான முஸ்தபா பென் ஜாஃபர் எவ்வாறெல்லாம் ஒடுக்கப்பட்டார் என்பதைப் பேராசிரியர் ஸ்டீவர்ட் ஸ்சார் குறிப்பிடுகிறார். மருத்துவமனைக் கதிர்வீச்சுத் துறைகளின் தலைவராக அவர் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டதனாலேயே துண்சிய அரசால் அவரை முற்றாக ஒழித்துக் கட்ட முடியவில்லை. என்ன இருந்தாலும் மருத்துவர்களை விரோதித்துக் கொள்ளச் சர்வாதிகாரியின் குடும்பம் தயாராக இல்லை. பெங்காசியைச் சேர்ந்த மனித உரிமைப் போராளியும் வழக்குரைஞ ருமான ஃபாதி டெர்பில் (39) கைது செய்யப்பட்டதை ஒட்டியே (பிப் 15) லிபியாவில் போராட்டம் துவங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது. கதாஃபிக்கு எதிராகத் தோல்வியுற்ற ஒரு இராணுவப் புரட்சி 1980ல் நடைபெற்றபோது நூற்றுக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். இப்படி நிறையச் சொல்லலாம்.

6. அமெரிக்க - ஐரோப்பிய நாடுகளின் வாடிக்கையாளர்களாக மாறிய இவ்வரசுகள் தாம் மேற்கொண்ட பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களின் மூலமான 'பொருளாதார வளர்ச்சியைப்' பற்றிப் பீற்றிக் கொளவதில் மன்மோகன் சிங், சிதம்பரம் போன்றவர்களையும் மிஞ்சின. எகிப்திய நிதி அமைச்சரும் முன்னாள் பன்னாட்டு நிதிய (IMF) அதிகாரியுமான யூசுப் புட்ரோஸ் காலி தனது நாடு இந்த விஷயத்தில் மத்திய கிழக்கு மற்றும் வட அமெரிக்க நாடுகளுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக உள்ளதாகப் பெருமையுடன் எழுதினார் (வாஷிங்டன் போஸ்ட், நவ. 2010). மிகப்பெரிய அளவு பண வீக்கம், வேலையின்மை, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழிருப்பவர்களின் வீதம் அதிகமாதல் ஆகியவை குறித்து அவர் கவலைப்படவில்லை. ஒரு பக்கம் தாராளமயம், தனியார் மயம், இன்னொரு பக்கம் வலிமையான பாதுகாப்பு மற்றும் உளவுத்துறைகள், இறுக்கமான அதிகார வர்க்கம் என ஒன்றுக் கொன்று

முரண்பட்ட இரு அம்சங்களும் ஒரே நேரத்தில் ஒருமித்துச் செயற்பட்டன. பொருளாதாரத் தாராளமயம் ஜனநாயகத்திற்கு வழி வகுக்கும் என்கிற முதலாளியக் கருத்தாக்கத்தின் பொய்மைக்கு இன்றைய அரசுகள் சாட்சியமாகி வருவது கவனிக்கத்தக்கது.

பன்னாட்டு நிதியம், உலக வங்கி ஆகியவற்றின் வழிகாட்டலுக்கிணங்க கல்வி, மருத்துவம் முதலியன தனியார் மயமாக்கப்பட்டதோடு வெளிநாட்டு மூலதன ஊடுறுவலுக்கும் வழி வகுக்கப்பட்டது. ரஷ்யா, சீனா, பிரேசில், துருக்கி, மத்திய ஆசியக் குடியரசுகள், வளைகுடா நாடுகள் முதலியன சுதந்திரப் பொருளாதார மண்டலங்களை உருவாக்கின. இந்த வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் உருவாக்கிய ஏராளமான உற்பத்தி மையங்களில் (Manufacturing Centres) பெரிய அளவில் ஆண்களும் பெண்களும் பணிக்கமர்த்தப்பட்டனர். கடும் உழைப்புச் சுரண்டல், சாதகமற்ற சட்டங்கள் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் உழைக்கக்கூடிய ஒரு விரிந்த தொழிலாளி வர்க்கம் ஒன்று உருவாகியது. ஆண் பெண் சமத்துவத்தில் 135 நாடுகளில் 124வது நாடாக மிகப் பின்தங்கி இருந்த போதிலும், 42 சதம் பெண்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களாக இருந்த நிலையிலும் மொத்தமுள்ள எகிப்தியப் பெண்களில் 22 சதம் பேர் வீடுகளை விட்டு வெளியே ஆண்களோடு சமமாகப் பணிபுரியக் கூடியவர்களாக இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. மிகப் பெரிய அளவில் பெண்கள் தஹ்ரீர் சதுக்கத்தில் குழுமி நாட்கணக்கில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்ததை இந்தப் பின்னணியில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். மேற் குறிப்பிட்ட உற்பத்தி மையங்களின் தொழிலாளிகள் (Shop Workers) தொழிற்சாலைத் தொழிலாளிகளுடன் (Factory Workers) இணைந்து 2008ல் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். 'ஏப்ரல் 6' இயக்கம் இந்தப் பின்னணியிலேயே உருவாகியது.

7. எகிப்து முதலான நாடுகளில் வளர்க்கப்பட்ட நுண் வணிகம் (Micro Business) பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். 90களுக்குப் பின் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாராளமயத்தோடு அரசின் நலத்திட்டங்கள் (Welfare Measures) முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. கல்வி, மருத்துவம் முதலியன வணிக மயமாக்கப்பட்டன. தொழிலாளி வர்க்கமும், ஏனைய அடித்தள மக்களும் இதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். வேலை மற்றும் உணவு மான்யம் ஆகியவற்றினிடத்தில் கடன், நுண் கடன் (Micro Credit) ஆகியன ஊக்குவிக்கப்பட்டன. சுயதொழில், தற்சார்பு என்கிற பெயர்களில் இதற்கென உலக வங்கி, பன்னாட்டு நிதியம் ஆகியன பேரளவில் உதவின. பெண்கள் மற்றும் இளைஞர்களை இலக்காக வைத்து இத்தகைய நுண் கடன்கள் வழங்கப்பட்டன. மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த இவர்கள் இந்தக் கடன்களுக்குரிய காப்புறுதிச் சொத்துக்கள் எதையும் காட்ட

இயலாதவர்களாக இருந்ததால் கடனை வசூலிக்க வழக்கமான சிவில் சட்டங்களைத் தாண்டி கிரிமினல் சட்டங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. கடன் வாங்கியவர்களின் உடல்களே அவர்களின் உறுதிப் பத்திரங்களாக ஏற்கப்பட்டு அவற்றின் மீதான வலியும், வேதனையும், அவமானமும் கடனை வசூலிக்கும் வழிமுறைகளாக்கப்பட்டன. பெண்கள் மீதான இவ்வன்முறை பாலியல் வக்கிரங்களுடன் கூடியதாக இருந்ததை விளக்க வேண்டியதில்லை. 'எகிப்தியப் பெண்ணுரிமை மையம்' 2008ம் ஆண்டில் வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்றின்படி அது மேற்கொண்ட ஆய்வில் சந்தித்த பெண்களில் பெரும்பான்மைப் பெண்கள் இத்தகைய துன்புறுத்தல்களுக்கு ஆளானவர்களாக இருந்தனர். இவ்வமைப்பின் தலைவர் நிறூத் அபு அல் கோஸ்மானின் கூற்றுப்படி இதற்குக் காரணமான பாதுகாப்புத்துறையினர் யாரும் தண்டிக்கப்பட்டதில்லை.

இவ்வகையில் நுண் வணிகப் பொருளாதாரம் அதைச் சார்ந்திருந்தவர்கள் செயல்படுவதற்குக் கடினமான களமாக மாறியது. அதே நேரத்தில் இந்நிலை பெண்களையும் இளைஞர்களையும் அடக்கு முறைக்கும், சுரண்டலுக்கும், மனித உரிமை மீறலுக்கும் எதிராக நிற்கும் வலிமை மிக்க ஒருங்கிணைந்த சக்தியாக (Organised Force) மாற்றியது. இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் மிகப்பெரிய அரசெதிர்ப்பு இயக்கம் ஒன்று உருவாவதற்குக் காரணமாக இருந்த காலித் சயீத்தின் கொலை பற்றிச் சற்று முன் பார்த்தோம். போலீசாரால் கொல்லப்பட்ட இந்த காலித் சயீத் இப்படியான ஒரு நுண் வணிகச் சிறு தொழிலைச் சேர்ந்தவர். எந்த 'இன்டர்நெட் கேஃபி'ல் வைத்து அவர் கொல்லப்பட்டாரோ அதில் அவர் ஒரு பங்குதாரருங்கூட. எகிப்திலுள்ள 'இன்டர்நெட் கேப்'கள் என்பன இவ்வாறு மிகப்பெரிய அளவில் இளைஞர்கள், பெண்கள் பல்வேறு மட்டங்களில் பங்கு பெறும் பெளதிகக் களமாகவும் இருந்ததை நாம் கவனம் கொள்ள வேண்டும். வெறும் இணையத்தள வெளியிலான உறவாக மட்டுமின்றி அதற்கும் அப்பால் ஒருவாறான நுண் வணிக எதார்த்த தளத்திலான உறவாகவும் இது இருந்தது. இந்த உறவு மதச்சார்பற்ற ஒரு தளத்தில் விரிந்த உறவாகவும் இருந்தது. அதே நேரத்தில் இது மதத்திற்கு எதிரான தளத்திலமைந்த உறவுமல்ல.

அரபுலக இராணுவம்: சில குறிப்புகள்

மத்திய கிழக்கு, வளைகுடா, வடக்கு ஆப்பிரிக்கா ஆகிய பகுதிகளில் அருகருகாகத் தொடராக அமைந்த சுமார் 20 நாடுகளில் இப்போது அந்தந்த அரசுகளுக்கு எதிரான எழுச்சிகளும்,

ஆர்ப்பாட்டங்களும் பல்வேறு மட்டங்களில் நடந்து வருகின்றன. இவற்றில் பல முக்கியமான சீர்திருத்தங்களுடன் மட்டுப்படுத்தக் கூடிய சூழலும் உள்ளது. லிபியாவின் கதாஃபி எதிர்த்தரப்பினர் மீது விமானத் தாக்குதல் உட்படக் கிட்டத்தட்ட ஒரு சிவில் யுத்தத்தையே தொடங்கியுள்ளார். துனீசியாவிலும் எகிப்திலும் இராணுவம் அரசுகளுக்கு ஒத்துழைக்கவில்லை. எகிப்திய இராணுவம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு போராட்டக்காரர்களுக்கு ஆதரவாகவே நின்றது.

இந்த எழுச்சிகள், போராட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரே தன்மையானவையாக நாம் பார்க்க இயலாது என்பதை மீண்டும் நினைவிற் கொள்வோம். இந்த நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் உண்மையான அதிகாரம் வெவ்வேறு மையங்களில் உள்ளது. ஈரானில் முல்லாக்களிடம் இந்த அதிகாரம் பொதிந்துள்ளது. சவுதி, ஜோர்டான், மொராக்கோ, கடார், ஓமன், குவைத் எல்லாவற்றிலும் அரண்மனைச் சுற்றத்திடம் (Monarchy) அதிகாரம் குவிந்துள்ளது. மொராக்கோ மன்னர் ஆறாம் முஹம்மது ஓரளவு அரசியல் சுதந்திரத்தை வழங்கியிருந்தார். இங்கு ஒப்பீட்டளவில் ஊடகங்கள், பெண்கள் அமைப்புகள், மனித உரிமை அமைப்புகளெல்லாம் ஓரளவு சுதந்திரமாகச் செய்திகள் வெளியிடவும் போராட்டங்கள் நடத்தவும் அனுமதிக்கப்பட்டன. பஹ்ரைனில் பிரதமரை (மன்னர் அல் கலிஃபாவின் மாமன்) வெளியேற்ற வேண்டுமென மக்களின் போராட்டம் தீவிரமாகப் போய்க் கொண்டுள்ளது. மன்னர் போராட்டக்காரர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். எகிப்து, துனீசியா, லிபியா ஆகியவற்றில் அரசராட்சி கிடையாது. இராணுவ சர்வாதிகார ஆட்சிகள் இவை.

எனினும் தத்தம் நாட்டு இராணுவங்களை இச் சர்வாதிகாரிகள் கொஞ்சம் சந்தேகத்துடன் கவனமாகவே கையாண்டு வந்தனர். துனீசியாவில் ரஷீத் அம்மானின் தலைமையிலிருந்த இராணுவத்தின் (Professional Army) எண்ணிக்கை 35,000. ஆனால் காவல்துறையில் 1,50,000 பேர் இருந்தனர். அன்றாட சட்ட ஒழுங்கு நிலைநாட்டல் இவர்களின் பொறுப்பிலேயே இருந்தது (மொத்த மக்கள் தொகை 1.05 கோடி). காவல்துறை, உளவுத்துறை, கலவரங்களை எதிர்க்கப் பயன்படும் தாக்குதல் படைகள் ஆகியவற்றை இச் சர்வாதிகாரிகள் தம் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளேயே வைத்திருந்தனர். செனுகி பழங்குடியைச் சேர்ந்த மன்னர் இத்ரிசைக் கவிழ்த்து (1969) ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய கதாஃபி தனக்கு விசுவாசமான தனது கதாஃபி பழங்குடியினரால் ஆன பாதுகாப்புப் படையை இன்றுவரை கலைக்கவேயில்லை.

எகிப்திலும் உமர் சுலைமானின் தலைமையிலிருந்த உளவுப் படைகளும் (முசாபரத்), தாக்குதல் படைகளும் இராணுவத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த போதிலும் கவனமாக அவை தனித்தே செயற்படுத்தப்பட்டு வந்தன. இராணுவம், விமானப்படை ஆகியன வேறு வகையான பொருளாதார நலன்களை உடையதாக மாற்றப்பட்டன. உலகமயச் சூழலில் பொருளாதாரக் களத்தில் செயற்படக்கூடிய பல்வேறு சக்திகளில் ஒன்றாக எகிப்திய இராணுவம் ஆக்கப்பட்ட வரலாறு சுவையானது. கேம்ப் டேவிட் ஒப்பந்தத்திற்குப் பின்னர் எகிப்திய இராணுவம் போர் புரிவதற்குத் தடைகள் இடப்பட்டதன் விளைவாக அவை பாலைவன ஓரங்களிலும் கடலோரங்களிலும் சுற்றுலாத் தலங்கள், 'ஷாப்பிங் மால்'கள், கடற்கரை உல்லாச மையங்கள், சிறு தொழில்கள் முதலானவற்றை மேற்கொண்டு வருமானம் சம்பாதிக்க ஊக்குவிக்கப்பட்டன.

இப்படியான ஒரு போக்கு இன்று பல நாடுகளில் உருவாகியுள்ளது கவனத்திற்குரியது. போருக்குப் பிந்திய ஈழப் பகுதிகளில், குறிப்பாக 'ஏ 9' சாலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த சிங்கள இராணுவமே இன்று அங்கு எல்லாவிதமான உணவுச் சாலைகள், பலசரக்குக் கடைகள் முதலியவற்றை நடத்துகின்றன. குடும்பத்துடன் இராணுவத்தினர் அங்கேயே வசிப்பதற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஒரு வகையில் மறைமுகமான நிரந்தர இராணுவ ஆக்கிரமிப்பாகவும், குடியேற்றமாகவும் இது அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது.

எகிப்திய இராணுவத்தின் கதைக்குத் திரும்புவோம். ஒரு வகையான தேசிய முதலாளியத் தன்மையுடன் அது இன்று தகவமைக்கப்பட்டுள்ளது. உலகமயச் சூழலில் சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்டுள்ள பல்வேறு சிக்கல்களோடு இந்த மாற்றத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கமால் முபாரக்கின் தலைமையில் பொதுச் சொத்துக்கள், அரசு நிலங்கள் எல்லாம் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாட்டு கார்ப்பரேட்டுகளுக்குக் கைமாறி வருவதை எகிப்திய இராணுவம் ரசிக்கவில்லை. 2010 நவம்பரில் நடத்தப்பட்ட தேர்தலில் ஏகப்பட்ட ஊழல்களைச் செய்து ஒரு வகையான தரகு முதலாளியத் தன்மையிலான கமாலின் விசுவாசிகளிடம் அரசதிகாரம் முழுமையாக மாற்றப்பட்ட கணத்தில் இராணுவம் கிட்டத்தட்ட முபாரக்கிற்கு எதிராகவே மாறியது.

போராட்டத்தின் போது இராணுவத்தின் பங்கை இந்தச் சிக்கலின் பின்னணியில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் பேராசிரியர் பால் அமர். தேசச் சொத்துக்களைப் பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு அள்ளிக்

கொடுப்பதை ஏற்காத அதே நேரத்தில் மக்கள் பெரிய அளவில் ஒருங்கு திரண்டு கலகச் சூழலை ஏற்படுத்தித் தமது சுற்றுலாத் தொழிலுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படுத்துவதையும் இராணுவம் விரும்பவில்லை.

பிப்ரவரி 4 வாக்கில் முபாரக் நிர்வாகம் காதையர்களையும், சிவில் உடையிலிருந்த போலீசையும் சீருடைப் போலீசையும் பயன்படுத்தி ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களை ஒடுக்க முனைந்த போது, இராணுவம் அதைத் தடுக்க முனைந்தாலும் ஒரு இராணுவத்திற்குரிய வேகத்துடன் மிடுக்குடனும் அது செய்யப்படாததற்குக் காரணம் சுடுவதற்கான குண்டுகள்கூட அவர்களிடம் இல்லை. சுலைமானின் நிர்வாகம் இராணுவத்திற்கு அவற்றை விநியோகிக்காமல் முடக்கி வைத்திருந்த உண்மை தற்போது வெளிப்பட்டுள்ளது. எனினும் அடுத்தடுத்த நாட்களில் இராணுவம் கூலிப் படையினரையும் சிவில் உடைப் போலீசையும் அகற்றி கெய்ரோ நகரப் பாதுகாப்பைத் தன் கைக்குள் எடுத்துக் கொண்டது. வேறுபட்ட பல்வேறு பிரிவு மக்களடங்கிய குழுக்கள் பொது வெளிகளிலும் குடியிருப்புப் பகுதிகளிலும் குழுமி அவற்றைத் தம் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டதற்கு இராணுவம் பெரிய எதிர்ப்பைக் காட்டவில்லை. முபாரக் வேறு வழியின்றி நாட்டை விட்டு ஓட வேண்டியதாயிற்று.

இஸ்லாமிய அமைப்புகளின் தன்மைகளும், போராட்டத்தில் அவற்றின் பங்கும்

போராட்டத்தைச் சமாளிக்க வேண்டி எகிப்தின் துணைக் குடியரசுத் தலைவராக முபாரக்கால் நியமிக்கப்பட்ட அவரது விசுவாசியும், சி.ஐ.ஏ.யின் எடுபிடியும், உளவுத்துறைத் தலைவருமான உமர் சுலைமான் 'முஸ்லிம் சகோதரத்துவம்' அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களுடன் முபாரக்கின் அரண்மனையில் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்துவதாக வெளியான செய்தி (பிப் 4) இந்த எழுச்சியை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குக் கவலையையும், எழுச்சியைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்திருந்தவர்களுக்குச் சற்றே நிம்மதியையும் அளித்தது. முஸ்லிம் மத அடிப்படையிலான அமைப்பு ஒன்றைக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு எழுச்சியை ஒடுக்கி விடுவார்களோ என்பது நமது கவலைக்குக் காரணம். எழுச்சியைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்திருந்தவர்கள் இருசாரார். எழுச்சி மத அடையாளத்திற்குள் முடங்காமல் எல்லோரையும் ஒருங்கிணைத்துச் சென்று கொண்டிருந்ததை விரும்பாத முஸ்லிம் அடிப்படையாதிகள் ஒரு புறம். தங்கள் கைப்பிடியிலிருந்து இந்நாடுகள் நழுவிவிடுமோ என அஞ்சிக் கொண்டிருந்த மேலைநாடுகள் இன்னொரு புறம். ஈரானின்

ஆயத்துல்லா இந்தப் பேச்சுவார்த்தைக்குத் தன் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தார். அமெரிக்காவில் ஜான் மெக்கெய்ன், கிளென் பெக் முதலிய இஸ்ரேல் ஆதரவாளர்கள் கள்ளப் புன்னகை பூத்தனர்.

ஆனால் நடந்ததென்னவெனில் இந்தச் செய்திப் பரவல் அரசு ஆதரவு 'நைல் தொலைக்காட்சி'யின் ஏற்பாடு. வேகமாகச் சரிந்து கொண்டிருந்த உமர் சுலைமானின் கடைசி முயற்சிகளில் ஒன்றாக இது அமைந்தது. இந்தச் சந்திப்பு போராட்டக்காரர்களில் வேகத்தைத் தணித்து விடவில்லை. அடுத்த மூன்றாம் நாள், பிப்ரவரி 7 அன்று தஹ்ரீர் சதுக்கத்தில் கூடியிருந்தோரின் எண்ணிக்கை 1.5 மில்லியன்.

சுலைமானைச் சந்தித்தவர்கள் முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்பின் ஒரு சிறு பிரிவினரே. பிப்ரவரி 4க்கும் 7க்கும் இடையில் நடந்த இரு நிகழ்வுகள் முக்கியமானவை. மூழ்கிக் கொண்டிருந்த அரசைக் காப்பாற்றும் கடைசி முயற்சிகளில் ஒன்றாக கமால் மற்றும் அவருடைய விசுவாசிகளான முதலாளிகள் எல்லோரையும் பதவிகளிலிருந்து விலகச் செய்ததோடு அவர்களது சொத்துக்களையும் முடக்குவதாக அறிவித்தார் முபாரக். முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்பில் ஒரு சாரார் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் அவ்வமைப்பின் இளைஞர் மற்றும் பெண்கள் பிரிவனர் விலகி இடதுசாரிச் சார்புடைய ஏப்ரல் 6 இயக்கத்துடன் சேர்ந்து கொண்டதாக 'அல்மஸ்ரி', 'அல் யூம்' முதலான எகிப்திய இதழ்கள் செய்தி வெளியிட்டன. சுலைமானுடன் பேசப் போனவர்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டனர்.

முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்புக்குள் இருந்த பழைய மற்றும் புதிய பிரிவினருக்கும், பெரு வணிக மற்றும் நுண் வணிக அடித்தளப் பிரிவினருக்கும் இடையிலிருந்த முரணையே இந்நிகழ்வு வெளிப்படுத்தியது. வலிமையுடன் கூடிய இவ்வமைப்பு மக்கள் மத்தியல் பல்வேறு சேவைகளையும் செய்து மரியாதைக்குரிய ஒன்றாகப் பெயர்பெற்றிருந்தது. கல்வி, மருத்துவம் முதலான துறைகளில் அரசு விலகிக் கொண்ட சேவைகளையும் இயன்ற அளவிற்குப் பூர்த்தி செய்தவர்கள் இவர்கள். நீண்ட வரலாறுடைய இவ்வமைப்பு 1990களில் தனது இரகசியச் செயற்பாடு, இறுக்கமான இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய வடிவம், மத அடிப்படையிலான அரசியல் ஆகியவற்றைத் துறந்து ஒரு வலிமையான அரசியல் கட்சியாகத் தன்னை வடிவமைத்துக் கொண்டது. 90களில் இப்படியான ஒரு நிலைபாடு எடுக்க நேர்ந்த பின்னணியையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். பெரிய அளவில் பொருளாதாரம் திறந்துவிடப்படுதலும், அதையொட்டி கடும் அடக்குமுறையும்,

மனித உரிமை மீறல்களும் நிகழ்ந்த காலகட்டம் அது. இதற்கு முந்தைய காலகட்டங்களில் இல்லாத அளவிற்கு இடதுசாரிக் கட்சியினரும் மத அடிப்படையிலான 'முஸ்லிம் சகோதரத்துவம்' போன்ற இயக்கத்தினரும் இணைந்து செயல்பட வேண்டிய நிலையைப் புறச் சூழல் உருவாக்கியிருந்தது. இது வெறுமனே சந்தர்ப்பவாதக் கூட்டணியாக அமையாமல் இரு தரப்பினரும் நேர்மையுடனும், தத்தம் இறுக்கமான நிலைபாடுகளைத் தளர்த்திக் கொண்டும் இணைந்து செயல்படக்கூடிய நிகழ்வாகப் பரிணமித்தது. 90களின் இறுதியில் தொழிலாளர் உரிமைகள், மனித உரிமை மீறல் முதலான பொதுப் பிரச்சினைகளை இணைந்து எதிர்கொள்வது அன்றாட நிலையாகியது. அரசியலில் பன்மைத்துவம், பெண்களின் பங்கேற்பு, கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகளை எல்லா விதமான அரசியல் பங்களிப்புகளுக்கும் பாத்திரமானவர்களாகக் கருதுதல் என்கிற நிலையை இஸ்லாமியவாதிகள் எடுத்தனர்.

என்னும் இஸ்லாமிய அமைப்புகளிலிருந்த 'புதிய பழம் அணியினர்' (New Old Guards - Paul Amar) தமது அடையாளம், பண்பாடு, ஒழுக்கவியல் சார்ந்த அம்சங்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்க விரும்பினர். பல்வேறு புதிய இளைஞர், பெண்கள், மனித உரிமை அமைப்பினர் மேலெழுந்து வருகையில் தமது தனித்துவத்தை நிலைநாட்ட இதுவே வழி எனக் கருதினர். இப்படியான ஒரு மரபுவாதியான முஹம்மத் பதீதா 2010ல் முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்பின் தலைவரானார்.

முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்புக்குள்ளிருந்த இந்தப் 'புதிய பழம் அணியினரின்' பொருளாதாரப் பின்புலமும் கருத்தத்தக்கது. இவர்கள் பெரும்பாலும் உயர் வர்க்கத்தினராகவும் பணக்காரத் தொழிலதிபர்களாகவுமிருந்தனர். 1950 - 80 காலகட்டத்தில் இவர்கள் தேசிய முதலாளி வர்க்கத்தினரை ஒருங்கிணைக்கவும் முயன்றனர். எனினும் இவர்கள் 80களுக்குப் பிந்திய காலகட்டத்தில் உருவான புதிய பொருளாதார மாற்றங்களில் கவர்ச்சியுற்று அதை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

கடந்த பத்தாண்டுகளில் இப்புதிய பழம் அணியினரை முபாரக் அரசு இரு வழிகளில் ஒருங்கிணைக்க முயன்றது. தடை செய்யப்பட்ட அமைப்பாக இருந்த போதும் சுயேச்சைகளாகப் பாராளுமன்றத் திற்குப் போட்டியிட இவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். நடந்து முடிந்த தேர்தலுக்கு முந்திய தேர்தலில் 20 சத இடங்களில் இவர்கள் வெற்றி பெறவும் முடிந்தது. புதிய பொருளாதார வெடிப்பிலும் இவர்கள் பங்கேற்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். செல்போன் நிறுவன முதலாளிகள்,

ரியல் எஸ்டேட் அதிபர்கள் எனப் பல தொழில்களிலும் கால் பதித்தனர்.

இத்தகைய மேற்தட்டினருக்கே உரித்தான கலாச்சார, ஒழுக்கவாதப் பார்வையையும் முபாரக் தனது ஒருங்கிணைப்பிற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். சமூக ஒழுங்கு சிதைந்து வருகிறதெனக் கூச்சலை எழுப்பத் தொடங்கியது முபாரக்கின் ஒடுக்குமுறை அரசு. இஸ்லாமியச் சொல்லாடல்களை முன் வைத்து, தனியாக வாழும் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள், ஓரினப் புணர்ச்சியாளர்கள், பஹாய், கிறிஸ்தவ மற்றும் ஷியா சிறுபான்மையினர் ஆகியோர் மீது ஆங்காங்கு வன்முறைகள் ஏவப்பட்டன. புத்தகங்களைக் கொளுத்து தல், பெண்களைத் துன்புறுத்துதல், கருத்து மாறுபடும் அறிவு ஜீவிகளை சமூக விலக்கு செய்தல் முதலான வடிங்களில் ஒருவகை சிவசேனைத்தனமான ஒழுக்க போலீசாக முபாரக் அரசு உருமாறியது.

ஆனால் எகிப்திய மக்கள், குறிப்பாகப் புதிய தலைமுறையினர் இதை வெறுத்தனர். சபா மெஹ்மூத், ஆஸிஃப் பயாத் முதலானோர் குறிப்பிடுவது போல இஸ்லாத்தைத் தனது அரசியல் நோக்கிற்காகப் பயன்படுத்தும் முபாரக்கின் முயற்சியை மக்கள் ஏற்கவில்லை. தனிமனிதக் கட்டுப்பாடு, அறவியல் நியாயம், அநீதிகளை எதிர்த்த சமூக ஒருங்கிணைவு ஆகிய அடிப்படையில் தமது இஸ்லாமிய அடையாளத்தை அவர்கள் முன் வைத்தனர். இவர்கள் மத எதிர்பாளர் களோ, அவ நம்பிக்கையாளர்களோ அல்லர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இஸ்லாத்தைத் தமது குறுகிய அரசியல் நோக்கத்திற்காகவும், அதிகாரத் தக்கவைப்பிற்காகவும் பயன்படுத்துவதையே அவர்கள் எதிர்த்தனர். இந்த வகையில் புதிய பழமைவாதிகளிடமிருந்தும் முபாரக்கின் ஒழுக்க போலீஸ் செயல்பாடுகளிலிருந்தும் முஸ்லிம் சகோதரத்துவத்திலிருந்த புதிய தலைமுறையினர் தம்மை விலக்கிக் கொண்டனர்.

விலக்கிக் கொண்டது மட்டுமின்றி புதிதாய் உருவாகி வந்த பன்மைத்துவமிக்க எதிர்ப்பு அணிகளுடன் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. எகிப்திய இணையத்தளக் குழுக்களிலிருந்து உருவாகியிருந்த 'கிஃபாயா' (போதும் / மாற்றம்) இயக்கம், 'ஏப்ரல் 6' இயக்கம் ஆகியவற்றோடு இவர்கள் தம்மைப் பிணைத்துக் கொண்டனர். அறம் சார்ந்த நான்கு அரசியல் கோரிக்கைகள் இவர்கள் எல்லோரையும் இணைக்கும் பாலமாயிற்று. அவை:

1. சர்வாதிகார ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டதல்,
2. 'தவ்ரித்' எனப்படும் வாரிசு அரசியலுக்கு எதிரான நிலைபாடு,
3. அரசியல் உரிமைகளை விரிவடையச் செய்து ஜனநாயக நிறுவனங்களை வலிமையாக்குதல்,
4. வழக்கமாகிப்போன அரசு வன்முறை மீதான கண்டனம்.

பல்வேறு வகையான அரசியல் மற்றும் அறவியல் பார்வைகள், அரசியலில் மதத்தின் இடம் குறித்த வேறுபட்ட நோக்குகள், வேறுபட்ட அரசியல் மற்றும் இயக்க அனுபவங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்களாயினும் இவ்வாறு உருவான இந்த வெகுமக்கள் அணி ஒரு பொதுவான செயற்திட்டத்தின் பங்காளிகள் என்ற வகையில் இணைந்து செயல்பட்டது. ஒரு புதிய பொது அரசியல் மொழி ஒன்று உருவாகியது. தத்தமக்கேயான இறுக்கமான பார்வைகளைச் சற்றே ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு சில பொது அற மற்றும் அரசியல் மதிப்பீடுகளையும் இவர்கள் உருவாக்கினர். பன்மைத்துவம் சிதையாமல் மாற்றத்தை நோக்கிய அரசியல் செயல்பாட்டிற்கான நிபந்தனைகளையும் சூழல்களையும் உருவாக்குவதாக இவர்களுக்கிடையேயான உரையாடல் விளங்கியது.

சமீப காலம் வரை இஸ்லாமிய அமைப்புகள் ஷரீயத் சட்டத்தின் அடிப்படையிலான ஆட்சி, இஸ்லாமிய மரபுகளை நிலைநிறுத்தும் நோக்கில் எல்லாவிதமான மேலை மதிப்பீடுகள் அனைத்தையும் எதிர்த்தல் என்கிற நிலைபாடுகளையே எடுத்து வந்தன. ஜனநாயகச் சீர்திருத்தங்களைக் கோரிய முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களான ஃபாஹ்மி ஹொவெய்தி, அப்தல் வஹாப் அல் மெசிரி, தாரிக் அல் பிஷ்ரி ஆகியோரின் கருத்துக்கள் இஸ்லாமிய அரசியலில் பெரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியதில்லை.

ஆனால் புதிய சூழல் புதிய சிந்தனைகளைப் பரந்த அளவில் ஏற்புடையதாக்கியது. புதிய தலைமுறை இஸ்லாமிய அரசியல் செயலாளிகள் புதிய இஸ்லாமியச் சமூக மலர்ச்சி குறித்த நவீன கருத்துடையவர்களாக இருந்தனர். தேங்கிப் போன இந்த அதிகாரத்துவச் சமூகத்தைத் தூக்கி எறிவது இதன் முதல் நிபந்தனை என அவர்கள் கருதினர். இதற்குரிய வகையில் ஒரு அரசியல் சொல்லாடலை உருவாக்க வேண்டிய அவசியத்தை அவர்கள் உணர்ந்தனர். சில ஆண்டுகள் முன்பு முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்பின் எதிர்காலம் குறித்து அதன் உறுப்பினர்களுக்கிடையே

நடந்த ஒரு விவாதத்தின் போது புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த இப்ராஹீம் ஹுதைபி கூறினார்:

“முஸ்லிம் சகோதரத்துவத்தின் முழுக்கமான ‘இஸ்லாமே தீர்வு’ என்பதை ‘எகிப்து எகிப்தியர்களுக்கே’ என்பதாக மாற்றியமைக்க வேண்டும்.”

எகிப்திய வீதிகளில் தற்போது ஒங்கி ஒலிக்கும் முழுக்கம் இதுதான்.

இந்த மொழிமாற்றம் குறிப்பிடத்தக்கது. எல்லோரையும் இணைப்பதற்கான மொழி ஒன்று இப்படித்தான் உருவாகியது.

புதிய உலகச் சூழலுக்கான புதிய அரசியல் மொழியுடன் ஒரு புதிய அரசியல் முகமை உருவான வரலாற்றின் பின்னணி இதுவே. “அல் ஷாப் யூரித் இஸ்கட் அல் நிஸாம்” (மக்களின் விருப்பம் ஆட்சி மாற்றமே) என்கிற ஒற்றைக் குரலில் அனைத்து மக்களும் ஒன்றாகி வெற்றி கண்ட கதை இதுதான்.

இணையத்தளப் புரட்சி என்பதென்ன?

டிசம்பர் 17, 2010 அன்று முஹம்மத் பூவாசி என்கிற 28 வயது இளைஞன் தீக்குளித்தவுடன் துனீசியாவிலும் அஸ்மா மெஹ்ஃபூஸ் என்கிற 36 வயதுப் பெண் ஜனவரி 25ஐ ‘கோப நாளாக’ (Day of Rage) அறிவித்து தஹ்ரீர் சதுக்கத்தை நோக்கி லட்சக் கணக்கில் அணி திரள இணையத் தளங்களில் வேண்டுகோள் விடுத்தவுடன் எகிப்திலும், பிப்ரவரி 15ல் ஃபாதி டெர்பில் என்கிற 39 வயது மனித உரிமைப் போராளி கைது செய்யப்பட்டதையொட்டி லிபியாவிலும் எழுச்சிகள் வெடித்ததும், துனீசிய மற்றும் எகிப்திய எழுச்சிகளை ஒட்டி சுமார் 20 நாடுகளில் போராட்டங்கள் தீயைப் போல் மத்திய கிழக்கிலும் வட ஆப்பிரிக்காவிலும் பரவியதும் நாம் கண் முன் கண்ட காட்சிகள்தான் என்ற போதிலும் இவை அனைத்திற்கும் பின்னணியாக உள்ள நிகழ்வுகளையும் வரலாற்றையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது. இவை அனைத்தும் ஏற்கனவே மருந்து நிரப்பிக் கிட்டித்த துப்பாக்கிகளின் குதிரையைச் சுண்டிவிட்ட நிகழ்வுகளாகவே (Triggering Mechanism) அமைந்தன. இந்த வகையில் 2000க்குப் பிந்திய சில முக்கிய திருப்பங்களைப் பார்ப்போம்.

கெஃபாயா இயக்கம்: இன்றைய எழுச்சிகளின் வரலாற்றில் 1990 எப்படி ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது என்பதைப் பார்த்தோம். இன்னொரு திருப்பு முனையாக 2004 அமைந்தது. அப்போதுதான் இஸ்லாமியவாதிகள், முஸ்லிம் சகோதரத்துவத்தினர், ஜனநாயகவாதி

கள், மதச்சார்பற்ற இடதுசாரிகள், பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கு ஆட்பட்ட நுண் வணிக மற்றும் புதிய தொழிலாளி வர்க்கத்தினர், தொழிற்சாலைத் தொழிலாளி இயக்கத்தினர் எல்லோரும் இணைந்த கெஃபாயா இயக்கம் எகிப்தில் உருவாகியது. கெஃபாயா என்கிற எகிப்தியச் சொல்லுக்கு 'போதும்', 'மாற்றம்' எனப் பொருள்கள். முபாரக் ஆட்சிக்கு முடிவு, கமால் முபாரக்கின் வாரிசுத் தேர்வுக்கு எதிர்ப்பு என்கிற இரு புள்ளிகளை மையமாகக் கொண்டு இந்த இணைவு உருவாகியது. எகிப்திய வரலாற்றில் சர்வாதிகாரிக்கு எதிரான இத்தகைய குரல் வரலாற்றில் ஒரு புதிய காட்சியாக விரிந்தது.

சகல தரப்பினரையும் இவ்வாறு வீதியில் இறங்கச் செய்ததன் மூலம் இதுகாறும் 'வீதி' என்பது பாதுகாப்புப் படையினரின் அடக்குமுறைக்களமாக இருந்த நிலை மாற்றப்பட்டு அது ஒடுக்குமுறைக்கான எதிர்ப்பிற்கும், அணிதிரட்டல்களுக்கு எதிர்ப்பு குமான களமாக ஆகியது. கெஃபாயா இயக்கத்தின் இன்னொரு முக்கிய சிறப்பு, முதன் முதலாக அதுவே இன்றைய தகவல் யுகத்தின் (Information Age) வலிமையை உணர்ந்து அதன் சகல சாத்தியப்பாடுகளையும் அதிகார எதிர்ப்பு அணிதிரட்டலுக்குப் பயன்படுத்தியது. 2004 இறுதியில் கெஃபாயாவின் முதன் முதலாகத் தமது ஆர்ப்பாட்டங்களை வீதிகளில் அரங்கேற்றியபோது ஒரு சில 'வலைப்பூவினர்' (Bloggers) அவற்றில் பங்கு பெற்றனர். தமது வலைப்பூக்களில் எழுதினர். இன்று வீதி அரசியல், தெருப் போராட்டங்கள், அணிதிரட்டற் பிரச்சாரங்கள் என்கிற பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட வலைப்பூவினரும், முகநூல் (Facebook) குழுமத்தினரும் ஆயிரக் கணக்கில் உள்ளனர். சில குழுமங்களில் 80,000க்கும் மேற்பட்டோர் உள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பிப்ரவரி 25 எழுச்சியில் இவர்களின் பங்கு பிரதானமாக இருந்தது.

இப்படியான ஒரு நிலை உருவானதற்குங்கூட ஒரு சம்பவமே பின்னணியாக இருந்தது. கடும் அடக்குமுறை, ஊடகக் கண்காணிப்பு ஆகியவற்றின் விளைவாக மனித உரிமை மீறல்களை ஊடகங்களில் வெளியிடுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் இருந்தது குறித்து முன்பே பார்த்தோம். இந்நிலையில்தான் வேய்ல் அப்பாஸ் என்பவரின் 'அல்வாய் அல் மஸீரி' (எகிப்திய விழிப்புணர்வு) என்கிற வலைப்பூவில் செல்போனில் பதிவு செய்யப்பட்ட வீடியோ காட்சி ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. கெய்ரோ நகரக் காவல்நிலையம் ஒன்றில் ஒரு மனிதன் பாலியல் ரீதியாகத் துன்புறுத்தப்படும் காட்சி அது. மற்றவர்களை மிரட்டுவதற்காகப் போலீஸ் அதிகாரிகளாலேயே

பதிவு செய்யப்பட்ட காட்சியாக அது இருக்க வேண்டும். 'யூ ட்யூப்' (Youtube) மூலம் இது வலைப்பூவினர் மத்தியில் பரவி பெருந்தாக்கத்தை உருவாக்கிய போது ஊடகங்கள் இதைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டன. ஆதாரமில்லாமல்தானே செய்தி வெளியிடக் கூடாது என்கிறீர்கள். இந்த வலைப்பூக்களே எமது ஆதாரம் என்று கூறி இது ஊடகங்களில் இடம் பெற்றது. தொடர்ந்து மனித உரிமைப் போராளிகள் அந்தக் காட்சியில் இடம் பெற்ற பாதிக்கப்பட்டவரை அடையாளம் கண்டனர். சித்திரவதைக்குக் காரணமான அதிகாரிகள் அடையாளம் காட்டப்பட்டு அவர்கள் மீது வழக்கும் தொடரப்பட்டது.

வழக்கின் ஒவ்வொரு அசைவும், நகர்வும் துல்லியமாகக் கண்காணிக்கப்பட்டு வலைப்பூக்களில் பதிவாயின. பின் அவை ஊடகங்களிலும் வெளியாயின. முதன் முதலாக எகிப்திய வரலாற்றில் இதுவரை காணாத ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது. மனித உரிமை மீறலுக்குக் காரணமான அந்த அதிகாரிகள் தண்டிக்கப்பட்டனர். இது வலைப்பூவினர் மத்தியில் அபரிமிதமான உற்சாகத்தை விளைவித்தது. அப்பாசம் இதர வலைப்பூவினரும் கதாநாயகர்களாயினர். ஊடகங்கள் அவர்களின் பேட்டிகளை வெளியிட்டன. தொலைக்காட்சி விவாத அரங்குகளில் (TV Talk Shows) வலைப்பூவினர் இடம் பெறுவது வாடிக்கையாயிற்று. பெரும்பாலான வலைப்பூக்களும் இணையத் தளங்களும் வெறும் அரட்டை மடங்களாகவும் அவதூறுக் களஞ்சியங்களாகவுமுள்ள தமிழ்ச் சூழலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்று இது.

வலைப்பூவினருக்கும் ஊடகங்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட இவ்வுறவு அடுத்த தளத்திற்கு விரிந்தது. ஊடகத்தினர் கேள்விப்படுகிற, தங்களுக்குக் கிடைக்கிற தகவல்கள் அனைத்தையும் வலைப்பூவினரிடம் தந்து வலைப்பூக்களில் வந்தபின் ஊடகங்களில் வெளியிட்டு அனைத்து மக்களின் கவனத்தையும் ஈர்ப்பது என்கிற நிலை உருவானது. இது தவிர பாதிக்கப்பட்ட பலரும் தமது அனுபவங்களை வீடியோ பதிவு முதலான ஆதாரங்களடன் நேரடியாக வலைப்பூவினருக்கு அனுப்புகிற நிலையும் ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து அவர்களின் செல்போன் அழைப்பு மணிகள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. குறுஞ்செய்தி 'இன் பாக்ஸ்'கள் நிரம்பி வழிந்தன.

இன்றைய எழுச்சியில் முக்கிய இடம் பெற்ற வலைப்பூவினர், வரலாற்றில் தமக்குரிய இடம் குறித்த மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடன் செயல்பட்டனர். காவல்துறையின் மனித உரிமை மீறல்கள் மட்டுமின்றி சகல துறைகளிலும் தினசரி வாழ்வில் மேற்கொள்ளப்படும் அத்துமீறல்கள், லஞ்ச ஊழல்கள், பாலியல்

வன்முறைகள் எல்லாம் அம்பலப்படுத்தப்பட்டது மட்டுமின்றி, இவற்றிற்கு எதிராக வீதிகளில் மக்களைக் குவிக்கும் சிறப்புமிக்க புரட்சிப் பணியை பொறுப்புடன் அவர்கள் நிறைவேற்றினர்.

ஏப்ரல் 6 இயக்கம்: இணையத்தள வரலாற்றில் ஏற்பட்ட இன்னொரு வளர்ச்சி இது. முகநூல் (Face Book) குழுமம் 2008ல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த மஹல்லா டெக்ஸ்டைல் தொழிற்சாலைப் போராட்டத்தில் தலையிட்டது. நீண்ட நாட்களாக அந்தத் தொழிலாளிகள் ஊதிய உயர்வு முதலான கோரிக்கைகளை முன் வைத்துப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். தொழிலாளிகளின் இந்தப் போராட்டத்துடன் வெகுமக்களின் கோரிக்கைகள் மற்றும் பிரச்சினைகளை இணைத்து, வெறும் ஊதிய உயர்வுப் போராட்டம் என்கிற நிலையிலிருந்து ஊழலும் ஒடுக்குமுறையும் மிகுந்த முபாரக் அரசை வீழ்த்தும் போராட்டமாக அதை மாற்றிய பணியை முகநூல் குழுமம் எடுத்துக் கொண்டது. முகநூல் தளத்தினூடாக, போராடும் டெக்ஸ்டைல் தொழிலாளிகளுக்கு ஆதரவான ஒரு பொது வேலை நிறுத்தத்திற்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. அடுத்த இரண்டே வாரங்களில் சுமார் 70,000க்கும் மேற்பட்ட முகநூல் குழுமத்தினர் இந்த அறைகூவலை ஏற்றுக் கையொப்பமிட்டனர். அரசியல் வலைத்தளங்களும் இதில் இணைந்தன. 2008 ஏப்ரல் 1 வாக்கில் கிட்டத்தட்ட எல்லா எதிர்க்கட்சியினரும் இந்தப் பொது வேலை நிறுத்த அறைகூவலில் இணைந்தனர். 2008 ஏப்ரல் 6ல் எகிப்திய வரலாறு காணாத வகையில் பொது வேலை நிறுத்தம் அரங்கேறியது. முஸ்லிம் சகோதரத்துவ அமைப்பிலிருந்து புரட்சிகர சோசலிச அமைப்பினர் வரை ஓரணியில் திரண்டு நின்றனர்.

2011 எழுச்சியில் மிக ஆதாரமான பங்கை வகித்தது இந்த ஏப்ரல் 6 இயக்கம். 2008 ஏப்ரல் 6 உடன் அவர்கள் ஓய்ந்துவிடவில்லை. தொடர்ந்து அவர்கள் ஒன்றிணைந்து வீதிப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர்.

ஜூன் 2010ல் இன்டெர்நெட் கேஃப் ஒன்றில் வைத்து கலீத் சய்யித் என்கிற இளைஞன் லஞ்சம் கொடுக்க மறுத்ததற்காகப் போலீசால் கொலை செய்யப்பட்டபோது, “இது நம் எல்லோருக்கும் நடக்கக் கூடும்” எனவும் “நாம் எல்லோருமே கலீத் சய்யீத்கள்தான்” எனவும் முகநூல் பக்கங்கள் முழங்கின. வீதிகள் நிரம்பின. அதிகார வர்க்கம் அரண்டது. துனீசிய எழுச்சியின் பின்னணியில் 2011 ஜனவரி 25ஜ “ஆத்திர நாள்” ஆக அறிவித்தவுடன் மில்லியன் கணக்கில் கொய்ரோ வீதிகளில் மக்கள் திரண்டனர்.

ஜனவரி 25 என்பது எகிப்தில் ஒரு அரசு விடுமுறை நாள். 1952 ஜனவரி 25 அன்று இஸ்மைலியாவில் எகிப்திய காவல்துறையினர் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தின் ஆணையை ஏற்க மறுத்ததன் நினைவாக ஜனவரி 25 “காவல்துறை தினமாக” அனுசரிக்கப்பட்டு வந்தது.

கவனத்திற்குரிய சில கூறுகளைத் தொகுத்துக் கொள்வோம்

1. 2004க்கும் 2011க்கும் இடையில் கிட்டத்தட்ட சுமார் 10 லட்சம் தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், முழக்கப் போராட்டங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டனர். பொதுத்துறை , தனியார் துறை, தொழிற்சாலைத் தொழிலாளிகள், கடைத் தொழிலாளிகள் என சகல தரப்பினரும் இதில் பங்கு பெற்றனர். வீதிகளில் திரள்வது, போராடுவது என்பவை எல்லாம் அச்சத்திற்குரிய செயற்பாடுகள் என்கிற நிலை அகன்றது. அச்சம் ஒழிந்த இந்நிலை ஒரு மிகப் பெரிய பாய்ச்சலாக இயக்க வரலாற்றில் அமைந்தது.

2. தொழிலாளிகளின் இந்த எழுச்சிக்கு சுரண்டலும், ஏழ்மையும் மட்டுமே காரணமாக இருக்கவில்லை. முந்தைய பகுதியில் விளக்கியது போல 1990களுக்குப் பின் ஏற்பட்ட பொருளாதார மாற்றங்களின் ஊடாக உருவான புதிய தொழிலாளி வர்க்கங்களும் நுண் வணிக வர்க்கங்களும் புதிய எகிப்தியப் பொருளாதாரத்தில் மையப் பாத்திரம் வகிப்பவர்களாக இருந்தனர் என்கிற உண்மையிலிருந்து நாம் இதை நோக்க வேண்டியுள்ளது.

3. இந்த எழுச்சிகளில், குறிப்பாக துண்சியா, எகிப்து முதலான நாடுகளில், போராடும் மக்கள் தரப்பிலிருந்து வன்முறைகள் குறைவு. இல்லை என்றே சொல்லலாம். போராட்டக்காரர்கள் செய்ரோவில் பாதுகாப்புப் படையின் கவச வாகனம் ஒன்றைத் தீ வைத்துக் கொலுத்தியதை நேரில் பார்த்த பேராசிரியர் அஹ்மத் ஷேஹர் சொல்வது போல அதுவும்கூட ஒரு பொறுப்பற்ற வன்முறைச் செயலல்ல. அச்சத்திலிருந்து அவர்கள் விடுபட்டதன் ஒரு அடையாளமே அது. இராணுவ ஊடரங்குச் சட்டம், மூச்சைத் திணற வைக்கும் கண்ணீர்ப் புகை நெடி ஆகியவற்றினூடாக அச்சத்தைக் கொன்றொழித்து வெற்றி கொண்ட பெருமகிழ்ச்சியின் ஒரு சிறு அடையாளமாகவே அது நடந்தேறியது.

4. முஸ்லிம் பெண்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்று. தொடக்க நாட்களில் பெருந்திரளில் அவர்கள் வீதிகளில் குழுமினர். முபாரக்கின் கூலிப்படைகளும், காதையர்களும், சிவில் உடைப் போலீசும் மக்களுக்கெதிரான வன்முறைகளைக்

கட்டவிழ்த்துவிட்ட போது பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் பாலியல் வக்கிரங்களுடன் அமைந்தன. எனினும் பிப்ரவரி 1 வாக்கில் மக்கள் குழுக்களின் கையில் வீதிகளின் அதிகாரம் மீட்கப்பட்டபோது பாதுகாப்பு கருதி பெண்களும், குழந்தைகளும் பொது வெளிகளில் வர வேண்டாம் எனக் கூறப்பட்டது. ஆனால் எழுச்சியில் பங்கேற்ற பெண்கள் இதை ஏற்கவில்லை. நாங்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களோ, பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்களோ அல்ல. இந்த இயக்கத்தின் முன்னணிப் படையினர் நாங்கள் என்ற முழக்கத்துடன் பிப்ரவரி 7 அன்று கெய்ரோ நகர வீதிகளில் பல்லாயிரக் கணக்கில் குழுமினர்.

5. பிப்ரவரி 5 அன்று கமால் முபாரக் தேசிய ஜனநாயகக் கட்சியில் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்து விலகினார். அவரதும் அவரது விசுவாசிகளினதும் சொத்துக்களும் முடக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. கமாலின் இடத்தில் ஹெசும் பத்ராவி நியமிக்கப்பட்டார். யார் இந்த பத்ராவி? 1989ல் பன்னாட்டு நிதியத்தின் ஆணையை ஏற்று முபாரக் அரசு கல்வி, மருத்துவம் முதலான சேவைகளைத் தனியார் மயப்படுத்திய போது தனியார் மருத்துவ சேவை ஒன்றைத் தொடங்கியவர் இவர். ஒரு வகையிலான தேசிய முதலாளியத் தன்மையுடன் கூடிய மருத்துவ சேவையாக இது அமைந்தது. ஆனால் பன்னாட்டு மூலதனங்களுக்கு இத்தகைய சேவைகளை முபாரக் அரசு திறந்து விட்ட போது பத்ராவி போன்றோரின் வெறுப்பை அரசு சம்பாதிக்க வேண்டியதாயிற்று.

பிப்ரவரி 4ந் தேதி அன்று, ‘‘அதிகார மாற்றத்திற்கான அறிவாந்த மனிதர்களின் குழு’’ (Transitional Council of Wise Men) ஒன்றை அறிவித்த நகுயிப் சாவ்ரிஸ் என்பவர் ‘ஓரங்காம்’ என்கிற இன்னொரு மிகப் பெரிய தனியார் நிறுவனத்தின் முதலாளி. ரயில்வே, சுற்றுலா வணிகம், உல்லாசத் தலங்கள் எனப் பல துறைகளில் கால் பதித்தவர். தான் உருவாக்கியுள்ள இந்தக் குழு அமைதியான ஆட்சி மாற்றத்தை மேற்பார்வையிடும் ஒரு நடுநிலைக் குழுவாகச் செயற்படும் என இவர் அறிவித்தார்.

இங்கு நடக்கொரு ஐயம் உருவாவது தவிர்க்க இயலாதது. ஈரான் புரட்சியின் போது (1970) ‘டெஹ்ரான் பலாரிகள்’’ எனப்பட்ட நடுத்தர வணிகர்களும் கடை முதலாளிகளும் இறுதியில் அப்புரட்சி சோசலிசச் சார்பிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டு வலதுசாரிச் சார்பு எடுக்கக் காரணமானார்கள். அத்தகைய ஒரு நிலை எகிப்து, துனீசியா போன்ற இடங்களிலும் ஏற்படாது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? பத்ராவி, சாவ்ரிஸ் போன்றோரின் தலையீடு இத்தகைய ஒரு நிலைக்குக் காரணமாகாதா?

எகிப்தில் இத்தகைய சாத்தியத்திற்கு வாய்ப்பில்லை என்றே பால் அமர் போன்ற ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். பெண்கள், இளைஞர்கள், நுண் வணிக சக்திகள், பன்னாட்டு உற்பத்தி நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் தொழிலாளிகள், சர்வாதிகாரத்தின் அத்துமீறல்களைத் துணிச்சலுடன் எதிர்த்து நின்று எதிர் கொண்ட மனித உரிமைப் போராளிகள், பொறுப்பு மிக்க இளம் வலைப்பூவினர், அறம் சார்ந்த மத நம்பிக்கைகளோடு சமூகத்தின் பன்மைத் தன்மையிலும் நம்பிக்கை உடைய முஸ்லிம் சகோதரத்துவம் முதலான இஸ்லாமிய அமைப்புகளில் உள்ள இளந்தலைமுறையினர் ஆகியோரிடம் தெளிவான ஒரு சமூகப் பொருளாதாரப் பார்வை உள்ளது. மதம் சார்ந்த ஒழுக்கவியல் பார்வையும் அரசு ஒடுக்குமுறையும் இணைந்த ஒரு வலது சாரிச் சாய்வுக்கு எதிராகவும் அவர்கள் நிச்சயம் நிற்பார்கள். சாவ்ரிஸ், பத்ராவி முதலானோரின் வர்க்க நிலைபாடுகளுக்கு எதிராக இவர்கள் நிற்பர். துனீசியாவிலும் எகிப்திலும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ள நிகழ்வுகளும் இதை உறுதி செய்கின்றன.

இங்கெல்லாம் என்ன நடக்கிறது இன்று?

காட்சிகள் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு காலகட்டத்தில் இதை எழுதிக் கொண்டுள்ளேன். இன்று மார்ச் 9, 2011 மாலை ஏழு மணி.

எகிப்திலும் துனீசியாவிலும் மிக விரைவாகச் சர்வாதிகாரிகள் துரத்தியடிக்கப்பட்டது போல பிற இடங்களில் நடைபெறவில்லை என்பது உண்மையே. எனினும் அங்கெல்லாம் போராட்டங்கள் முற்றிலுமாக ஒடுக்கப்பட்டுவிடவுமில்லை.

எகிப்திலும் துனீசியாவிலும் கூட மக்கள் சர்வாதிகாரிகளைத் துரத்தியடித்ததோடு நிம்மதியாக ஒதுங்கிவிடவில்லை. இடைக்கால அரசுகளை அவர்கள் முற்றிலுமாய் நம்பிவிடவும் இல்லை. தற்காலிக அரசுகளிலுள்ள பழைய எச்ச சொச்சங்களையும் சர்வாதிகாரியின் விசுவாசிகளையும் துடைத்தெறிவதற்கான போராட்டங்கள் தொடர்கின்றன. அந்தப் போராட்டங்களில் வெற்றியையும் அவர்கள் அடைகின்றனர். பழைய ஆட்சிகளின் எச்ச சொச்சமாக இருந்த துனீசியப் பிரதமர் முஹம்மத் கன்னூஷியும், எகிப்தின் அகமது ஷாபிக்கும் இன்று பதவி விலகியுள்ளனர். கெய்ரோவின் தஹ்ரீர் சதுக்கத்தில் தொடர்ந்து இளைஞர்களும் பெண்களும் கூடி நடத்திய ஆர்ப்பாட்டத்தின் விளைவாக சென்ற மார்ச் 3 அன்று அவர் பதவியை

விட்டு விலகினார். அவரிடத்தில் முந்தைய போக்குவரத்து அமைச்சரும், எழுச்சியின் போது போராட்டக்காரர்களுடன் இணைந்து நின்றவருமான எஸ்ஸாம் ஷராஃப் நியமிக்கப்பட்டுள்ளது போராட்டக்காரர்களின் இன்னொரு வெற்றி. பிப்ரவரி 11ல் முபாரக் ஓடிய பிறகும் தொடர்ந்து மக்கள் ஓயாது குரல் கொடுத்தன் விளைவு இது. முன்னாள் உள்துறை அமைச்சர் ஹபீப் அல் அப்ஸி ஊழல் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கம்பி எண்ணிக் கொண்டுள்ளார்.

துனீசியாவிலும் பென் அலி ஓடிய பின் பழைய பிரதமர் முஹம்மது கனூஷி அமைச்சரவை கலைக்கப்பட வேண்டும் எனவும் விரைவாகத் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும் எனவும், மறுக்கப்பட்டிருந்த மனித உரிமைகள், பெண்ணுரிமைகள் அளிக்கப்பட வேண்டும், வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் போராட்டம் தொடர்கிறது. 22 ஆண்டு காலமாகப் புலம் பெயர்ந்திருந்த இஸ்லாமியத் தலைவர் ரஷீத் கனூஷி நாடு திரும்பியுள்ளார். தேர்தலில் அவரது கட்சி (மறுமலர்ச்சிக் கட்சி) 20 முதல் 30 சத இடங்களைக் கைப்பற்றலாம் எனத் தெரிகிறது. வேலை இல்லாப் பட்டதாரிகள் எல்லோருக்கும் மாதந்தோறும் 150 தினார்கள் உதவித் தொகை அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு லட்சம் வேலை வாய்ப்புகள் உருவாக்குவதாக வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மிகப் பெரிய அளவில் சுதந்திரமான அரசியல் விவாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆயுதம் தாங்கிய காடையர்கள், சிவில் உடைப் போலீஸ் ஆகியோர் ஆங்காங்கு மக்களை மிரட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் மக்கள் அஞ்சிவிடவில்லை. அரசு ஆதரவுடன் நியமிக்கப்பட்ட தொழிற் சங்கத் தலைவர்களுக்கு எதிராகத் தொழிலாளிகள் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களுடன் இணைந்து நிற்கின்றனர். சென்ற பிப்ரவரி இறுதியில் கடந்த 11 ஆண்டு காலமாகப் பிரதமராக இருந்த முஹம்மத் கனூஷியின் பதவி நீக்கம் கடும் ஆர்ப்பாட்டங்கள், போலீசுக்கும் மக்களுக்குமான கைகலப்பு, மூவர் மரணம், 100 பேர் கைது என்கிற பின்னணியில் நடைபெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தீக்குளித்து எழுச்சிக்கு வழிவகுத்த முஹம்மத் பூவாசிசிக்கு அவரது ஊரில் தற்காலிக நினைவுச் சின்னம் ஒன்றை மக்கள் உருவாக்கியுள்ளனர்.

எகிப்தில் தஹ்ரீர் சதுக்கத்தில் பெண்களின் கூட்டம் ஓயவில்லை. பெண்கள் கண்ணியத்துடன் நடத்தப்பட வேண்டும் எனவும், உரிமைகள் கோரியும் அவர்கள் அவ்வப்போது குரல் எழுப்பி வருகின்றனர். மதச்சார்பற்ற பெண்ணியவாதிகளுக்கும், இஸ்லாமியப் பெண்ணியவாதிகளுக்கும் இடையில் ஆரோக்கியமான விவாதங்கள்

நடைபெற்று வருகின்றன. இரு குழந்தைகளுக்குத் தாயான 32 வயது ஷரீன் டயா என்கிற பெண் “(போராட்டத்தில்) ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பெரிய வேறுபாடு இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. என்ன, காதையர்களின் கையிலிருக்கும் தடிசளை அவர்கள் எங்களை விட எளிதாகப் பிடுங்கி விடலாம். ஆனால் அதற்காக எங்களின் குரல் ஓய்ந்து விடாது. எனக்கு ஒலிக்க ஒரு குரல் இருக்கிறது. பொறுப்பு இருக்கிறது. நான் வீட்டுக்குள் முடங்க மாட்டேன்” என்கிறார்.

ஜோர்டான் உட்படப் பல நாடுகளில் தற்போதைய ஆட்சித் தலைவர்கள் அடுத்தத் தேர்தலில் தாம் நிற்கப் போவதில்லை என உறுதி அளிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. பணக்கார நாடுகள் பணத்தை வீசிப் போராட்டக்காரர்களை அமைதிப்படுத்த முனைகின்றன. குவைத்தின் எமிர் குடிமக்களின் ஒவ்வொரு வங்கிக் கணக்கிலும் 1000 தினார்கள் (3000 டாலர்கள்) போட்டுள்ளார். ஷியாக்கள் ஆங்காங்கு எதிர்ப்புகளைக் காட்டியதை ஒட்டி தனது நாட்டு எல்லைக்குள் ஆர்ப்பாட்டங்களைத் தடை செய்துள்ள சவூதி அரேபிய மன்னர் அப்துல்லா ஊதிய உயர்வு, மாணவர் உதவித் தொகை முதலியவற்றுக்கென 37 பில்லியன் டாலர்களை ஒதுக்கி அறிவித்துள்ளார். வளைகுடா நாடுகள் பலவும் எரிபொருள்களுக்கு மானியங்களை அறிவித்துள்ளன. லிபியச் சர்வாதிகாரி கதாஃபியைப் புகழ்ந்து யாரேனும் எஸ்.எம்.எஸ். அனுப்பினால் அவர்களது மொபைல்கள் 100 தினார்களுக்கு ‘டாப் அப்’ செய்யப்படுகின்றன.

ஏமனில் போராட்டக்காரர்கள் அமைதியான முறையில் ஆட்சி மாற்றம் வேண்டுமானால் 2011 இறுதிக்குள் மரியாதையாகப் பதவியை விட்டு விலகுங்கள் என அதிபர் அலி அப்துல்லாஹ் சாலிஹிற்கும் கெடு விதித்துள்ளனர். பலர் தீக்குளித்துள்ளனர். எனினும் கடும் அடக்குமுறை கொண்டு போராட்டத்தை ஒடுக்க சாலிஹ் முனைந்துள்ளார். சென்ற மார்ச் 18 அன்று வெள்ளிக் கிழமை ஜும்ஆ தொழுகையின் பின் தலைநகர் சானாவில் ஒரு சதுக்கத்தில் கூடிய ஆர்பாட்டக்காரர்களின் மீது காவல்துறை நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் 30 பேர் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். பலர் காயமடைந்தனர்.

கண்ணியமான வாழ்க்கை, மனித உரிமைகள் மதிக்கப்படுதல், பொதுச் சேவைகள் ஒழுங்காக நடைபெறுதல், வேலையின்மையை ஒழித்தல் ஆகிய கோரிக்கைகளோடு “நூருல் அல் மாலிகி ஒழிக” என்ற முழக்கத்தையும் இணைத்து ஈராக் தலைநகர் பாக்தாத்தில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டத்தில் நடந்த துப்பாக்கிச் சூட்டில் ஒன்பது பேர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

ஓமனில் சுல்தான் கபூசிற்ரு எதிராக ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. வேலை இல்லோதோர் இதில் முன்னணியில் இருக்கின்றனர். தலைநர் மஸ்கட்டிற்கு வடக்கே உள்ள கோஹர் என்கிற தொழில் நகரத்தில் நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் ஆர்ப்பாட்டக்காரர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டுள்ளார். அமைச்சர்கள் இருவரைப் பதவி நீக்கியும், 50,000 புதிய வேலைகள் உருவாக்கப்படும் என வாக்குறுதி அளித்தும், பதிவு செய்த வேலை இல்லாதோருக்கு மாதந்தோறும் 150 ரியால்கள் (390 டாலர்கள்) உதவித்தொகை அறிவித்தும் நிலைமையைச் சமாளிக்க முனைகிறார் கபூஸ்.

பஹ்ரெய்னில் சென்ற மார்ச் 6 அன்று பெரும்பான்மையினரான ஷியாக்கள் பிரதமர் அலுவலகத்தை முற்றுகையிட முயன்று தோற்றுள்ளனர். மன்னரின் மாமனும் 40 ஆண்டு காலமாகப் பிரதமராகவுமுள்ள ஷேக் கலீஃபா பின் சல்மான் அல் கலீஃபாவின் ஊழல் ஆட்சியையும் நீண்ட கால சன்னி அரசு பரம்பரையின் அதிகாரத்தையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வருவது ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களின் கோரிக்கை. அரசியல் சட்ட ஆளுகைக்கு உட்பட்ட முடியாட்சி என்பதிலிருந்து படிப்படியாக முழுமையான ஜனநாயக ஆளுகை எனக் கோரிக்கையை வீரியப்படுத்திய பின் பஹ்ரெய்ன் மன்னர், சலூதி உதவியுடன் போராட்டத்தை ஒடுக்க முனைவதாகத் தெரிகிறது.

மொராக்கோவில் வேலை இல்லாத இளைஞர்கள் தினந்தோறும் தலைநகர் ரபாட்டில் உள்ள பாராளுமன்றக் கட்டிடத்திற்கு எதிராகக் குழுமி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துகின்றனர். கடந்த இரு ஆண்டுகளாகப் பல சாலை மறியல் போராட்டங்களையும் நடத்தியுள்ளனர். பெண்கள் அமைப்புகள் உரிமைகள் கோரிப் போராடியதன் விளைவாக ஒரு புதிய குடும்பச் சட்டம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அது பெண்களுக்குக் கூடுதல் உரிமைகளை வழங்கியுள்ளது. சுயேச்சையாக மனித உரிமை அமைப்புகளும் அவ்வப்போது போராட்டங்களை நடத்தி வருகின்றன. கடும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளினடியான வர்க்க ரீதியான முரண்கள், வட ஆப்பிரிக்கப் பூர்வகுடிகளான பெர்பர்களுக்கும் (மொத்த மக்கள் தொகையில் 40 சதம்) அராபியர்களுக்குமான முரண்கள் முதலியன மொராக்கோ சூழலைக் கணக்கிலெடுக்கும் போது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய அம்சங்கள். இஸ்லாமியவாதிகளை எதிர்கொள்ள சுஃபி மரபினரை ஊக்குவிக்கும் போக்கைக் கையாண்டு பார்க்கவும் மொராக்கோ மன்னர் தயங்கவில்லை.

ஈரானிலும் இந்த எழுச்சிகள் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. எதிரணியினரான மீர் ஹுஸைன் மௌசாவி, மெஹ்தீ கர்ருபி ஆகியோரும் அவர்களது மனைவி மக்களும் சிறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனை எதிர்த்தும் சமத்துவ உரிமைகள் கோரியும் சர்வதேச பெண்கள் தினத்தன்று வீதிகளில் திரளுமாறு 'நம்பிக்கைக்கான பச்சைப் பாதை' (Green Path of Hope) என்கிற அமைப்பு அழைப்பு விடுத்துள்ளது.

சீன அரசும் கடும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளது. அரசுலக எழுச்சியை ஒட்டி ஆங்காங்கு நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டங்களுக்குப் பின் இந்தச் செய்திகள் வெளியுலகிற்குத் தெரிவதற்குக் காரணமாக உள்ள வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர்களின் விசாக்கள் ரத்து செய்யப்படும் என அவர்கள் மிரட்டப்பட்டுள்ளனர். தமது ஆட்சிக்கு எதிரான எந்த எதிர்ப்பையும் சகித்துக் கொள்ள முடியாது என ஆளும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிவித்துள்ளது.

லிபியா: வேறுபடுத்திப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம்

இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நிமிடம் வரை லிபியாவில் நிலைமை குழப்பமாக உள்ளது. கதாஃபியின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள தலைநகர் திரிபோலிக்கு மிக அருகாமையிலுள்ள ஒரு முக்கிய நகரை கலகக்காரர்களிடமிருந்து கதாஃபியின் விசுவாசப் படையினர் மீட்டுள்ளதாகச் செய்தி வந்துள்ளது. அதே நேரத்தில் கலகக்காரர்களின் தற்காலிக தேசிய கவுன்சில் கதாஃபிக்கு நாட்டை விட்டு வெளியேற 72 மணி நேர கெடு விதித்துள்ளது. அப்படி வெளியேறினால் அவர் மீதான கிரிமினல் குற்றங்களின் மீது விசாரணை செய்ய மாட்டோம் என்றுள்ளார் முன்னாள் நீதித்துறை அமைச்சர் முஸ்தபா அப்தல் ஜலீல்.

ஒரு நல்ல தொகையும் கிரிமினல் குற்ற விசாரணையிலிருந்து விடுதலையும் தருவதாக இருந்தால் நாட்டை விட்டு வெளியேறத் தயார் என கதாஃபி தரப்பில் பேரம் நடப்பதாகவும் செய்தி வந்துள்ளது. "இதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டோம். கதாஃபி எங்கள் பெண்களைக் கொன்றார். பிள்ளைகளைக் கொன்றுள்ளார். எமது வீரர்களைக் கொன்றுள்ளார்" என கலகப் படைத் தலைவர்களில் ஒருவரான தாரிக் முஹம்மதின் கூற்றும் பத்திரிகைகளில் வந்துள்ளது.

லிபியா குறித்த மேற்கு நாடுகளின் அணுகல் முறையும் பிற நாட்டு எழுச்சிகளை அவை கையாண்டதிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதை நாம் காண முடியும். படைகளை அனுப்பத் தயார் என எச்சரித்ததோடு,

போர்க் கப்பல்களையும் அமெரிக்கா, ஜெர்மனி முதலான நாடுகள் லிபியாவை நோக்கி நகர்த்தின. எதிர்ப்பாளர்களின் மீதான கதாஃபியின் விமானத் தாக்குதலை முறியடிக்க லிபியாவை “விமானம் பறப்பது தடைசெய்யப்பட்ட மண்டலமாக” (No Fly Zone) அறிவிக்கலாம் என்கிற கருத்து பரவலாக விவாதிக்கப்பட்டது. அப்படிச் செய்தாலுங்கூட கதாஃபி ஹெலிகாப்டர்களைக் கொண்டு தாக்கலாம் என்கிற கருத்தும் பேசப்படுகிறது.

மேற்குலகின் கடும் எதிரியாகக் கருதப்பட்ட கதாஃபி சமீப காலங்களில் அவற்றிற்கு நெருக்கமானார். அல்குவைதாவிற்கு எதிரான யுத்தத்தில் நம்பிக்கையான கூட்டணியாக அமெரிக்கா கதாஃபியை அறிவித்தது. மிகப்பெரிய எரிபொருள் விற்பனை செய்யும் நாடான லிபியாதன்னிடம் குவிந்துள்ள மூலதனத்தைப் பெரிய அளவில் மேலை நாடுகளில் முதலீடு செய்துள்ளது. இந்த முதலீடுகள் நிறுத்தப்படும் என்பது கதாஃபி தற்போது மேலை நாடுகளுக்கு அளித்த எச்சரிக்கைகளில் ஒன்று. லிபியாவுடன் ஒப்பந்தம் செய்து அதன் அணுகுண்டு தயாரிக்கும் சாத்தியத்தை அழித்து விட்டதை நினைத்து அமெரிக்கா நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுகிறது.

லிபிய எதிர்ப்பாளர்கள் முதலில் அமெரிக்க ஆயுத உதவியை எதிர்த்தனர். எமது புரட்சியை நாங்களே முடித்துக் கொள்வோம் என அறிவித்தனர். போராட்டக்காரர்களின் தலைநகரான பெங்காசியில் திருட்டுத்தனமாக நுழைந்து பிரிட்டிஷ் கமாண்டோ படைப்பிரிவு ஒன்றை அவர்கள் கைது செய்து சிறையிலிடவும் செய்தனர். எனினும் ஒரு கட்டத்திற்குப் பின் கதாஃபிக்கு எதிரான ஜ.நா. தலைமையிலான படையெடுப்பு ஒன்றுக்கு அறைகூவல் விடுத்தனர். இஸ்ரேலிய ஆதரவாளர்களான செனட்டர் மெக் கெய்ன் போன்றோர் லிபிய எதிர்ப்பாளர்களுக்கு ஆயுத உதவி செய்ய வற்புறுத்தினர். இதற்கிடையே லிபியா மீது பொருளாதாரத் தடை ஒன்றை மேலை நாடுகள் ஜ.நா. சபையில் கொண்டு வந்த போது, எல்லோரும் எதிர்பார்த்தபடி தற்போது பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் அங்கம் வகிக்கும் இந்தியாவும் அதை ஆதரித்து வாக்களித்தது. பன்னாட்டு கிரிமினல் நீதிமன்றத்தில் (ICC) கதாஃபியின் மீதான போர்க் குற்றங்கள் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என்கிற கருத்திற்கும் இந்தியா தலையசைத்துள்ளது. தனது வழமையான அணுகல் முறையிலிருந்து இது ஒரு நழுவல் இல்லையா என்கிற கேள்விக்கு இந்திய வெளியுறவுச் செயலர் நிருபமா ராவ், “நாங்கள் இதை ஆதரிக்கவில்லை. ஆனால் இதற்கான கருத்தொருமிப்புடன் இசைந்து போகிறோம்” எனக் கூறியுள்ளார்.

இது மட்டுமல்ல விபியாவில் உள்ள இந்தியர்களைப் பாதுகாப்பாக வெளியேற்றி அழைத்து வருவது என்கிற பெயரில் இரு போர்க் கப்பல்களையும் இந்தியா அனுப்பியது. உதவியாகக் கப்பற்படையின் எண்ணை டாங்கர் ஒன்றும் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. அகப்பட்டுள்ள மக்களை அகற்ற வேண்டும் என்பது மட்டுமே நோக்கமெனில் மேலும் அதிகமான விமானங்களை அனுப்புவது அல்லது பயணிகள் கப்பல்களை அனுப்புவது என்பதுதான் சரியாக இருந்திருக்க முடியும். சீனா அப்படித்தான் செய்தது. பிரச்சினை தொடங்கிய சில நாட்களில் அங்கிருந்த 29,000 சீனர்களையும் அது பாதுகாப்பாகச் சீனத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. விபியாவில் இருந்த இந்தியர்களின் எண்ணிக்கையோ அதை விடக் குறைவு (18,000 பேர்கள்). பின் எதற்கு போர்க் கப்பல்கள்? நிருபமா ராவ் மழுப்புகிறார்.

இன்று ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் மற்றும் எழுச்சிகளின் விளைவாக இஸ்ரேல் தனிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எப்படியாவது கதாஃபிக்கு எதிரான எதிர்ப்பாளர்களை ஆயுத உதவி மூலம் கைக்குள் போட்டு இஸ்ரேலுக்கு ஆதரவான ஒரு அரசை அங்கு உருவாக்கும் முயற்சியாகவே அமெரிக்கா உள்ளிட்ட இஸ்ரேலிய ஆதரவாளர்களின் செயற்பாடுகளை நாம் கவனிக்க வேண்டும். மிகப்பெரிய அளவில் நிறைந்துள்ள விபியாவிலுள்ள எண்ணை வளம் அடுத்த காரணம். ஒருவேளை எதிர்ப்பாளர்களை தம் விருப்பத்திற்கு கையாள இயலாவிட்டால் ஈராக்கிலும் ஆப்கனிலும் செய்ததுபோல ஆக்கிரமிப்புப் படைகளை அனுப்பி கதாஃபியை ஒழித்து, பதிலாகத் தமது பொம்மை அரசு ஒன்றை உருவாக்குவது இன்று அமெரிக்கா உள்ளிட்ட இஸ்ரேல் ஆதரவு நாடுகளின் நோக்கமாக உள்ளது.

விபியாவில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள எதிர்ப்பை விளங்கிக் கொள்ள அங்குள்ள பழங்குடி அமைப்பைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கிளர்ச்சியாளர்களின் மையமாக விளங்குவது விபியாவின் கிழக்குப் பகுதி. கிழக்கிலுள்ள பெங்காசி நகர்தான் கிளர்ச்சியாளர்களின் இன்றைய தலைநகராக உள்ளது. கதாஃபி ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன் மன்னர் இத்ரிசின் தலைநகராகவும் இதுவே இருந்தது. நீண்ட நாட்களாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட இவர்கள் இன்று கிளர்ந்தெழுந்துள்ளனர். மேற்கிலுள்ள தனது கதாஃபி பழங்குடிக்கு எல்லாவிதமான சலுகைகளையும் அளித்துத் தன்னைச் சுற்றி ஒரு மிகப் பெரிய பாதுகாப்பு வளையத்தை கதாஃபி உருவாக்கி வைத்துள்ளார். மேற்கிலுள்ள மக்ரஹா மற்றும் வர்ஃபலா பழங்குடியினரும் இத்ரிசுக்கு எதிரான ஆட்சிக் கவிழ்ப்பில் கதாஃபி பக்கம் இருந்தனர்.

மேற்கிலுள்ள ஃபெஸ்ஸான் மற்றும் திரிபோலிடானியாவிலுள்ள இதர பழங்குடிகள் எந்தப் பக்கம் சாய்கிறார்கள் என்பது தெளிவாக இல்லை. இராணுவமும் தற்போது பிளவுண்டு இருக்கிறது. கதாஃபிக்கு விசுவாசமான படைகள் மூர்க்கமாகப் போரிடுகின்றன.

ஈராகையோ, பிற நாடுகளையோ மிரட்டியது போல எளிதாக கதாஃபியை முதற்கட்டத்தில் மேலைநாடுகள் கையாள இயலாமற் போனதற்குக் காரணங்கண்டு. மத்தியதரைக்கடல் வழியாகச் செல்லும் குழாய்களினூடாக லிபியாவிலிருந்து பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் கச்சா எண்ணையை கதாஃபி நிறுத்தினால் மிகப் பெரிய பொருளாதார நெருக்கடியை மேலை நாடுகள் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். பொருளாதாரத் தடையுங்கூட கதாஃபியை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. 1980களில் பிரெஞ்சு, அமெரிக்க விமானங்களை லிபியா தாக்கி 400 பேருக்கும் மேல் கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து 2002 வரை கடும் பொருளாதாரத் தடைகள் அதன் மீது விதிக்கப்பட்டன. கதாஃபியின் வீடும் குண்டு வீசித் தாக்கப்பட்டது. எல்லாவற்றையும் சமாளித்தவர்தான் கதாஃபி. தவிரவும் லிபியாவின் மத்திய வங்கியில் 110 மில்லியன் டாலர் பன்னாட்டுச் சேமிப்புகள் உள்ளன. பொருளாதாரத் தடைகளை மீறி சுமார் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு அது இறக்குமதிகளைச் செய்ய முடியும்.

எனவேதான் இன்றை கிளர்ச்சியை ஒரு நல்வாய்ப்பாகக் கருதி கதாஃபியின் கதையை முடிக்க முனைகின்றன அமெரிக்க இஸ்ரேல் ஆதரவு சக்திகள். மன்மோகன் - சோனியா அடிவருடி அரசும் அவற்றைப் பின்பற்றிச் செல்கிறது.

இவ்வளவும் சொல்வது கதாஃபி ஆதரிக்கப்பட வேண்டிய சர்வாதிகாரி என்று சொல்வதற்காக அல்ல. இன்றைய எழுச்சியை லிபியா ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு சமாளித்து நிற்கக் கூடிய நிலையைப் புரிந்து கொள்ளும் முகமாகவே.

சமீப காலத்தின் மிகப் பெரிய மக்கள் எழுச்சியாக வடிவெடுத்துள்ள இந்த அரபுலகப் புரட்சிகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சில முக்கிய தரவுகளை உங்கள் முன் வைப்பதே இக்கட்டுரைகளின் நோக்கம். எக்காரணம் கொண்டும் லிபியா மீதான ஒரு ஆக்கிரமிப்புத் தாக்குதலை நாம் ஏற்க இயலாது. அது அம்மக்களுக்கு விடிவையும் தராது.

(இதை வாசித்து முடித்த பின் தோழர்கள் மீண்டும் ஒரு முறை முதலிரு கட்டுரைகளையும் வாசிக்க வேண்டுகிறேன்.)

முடிவாக

ஒவ்வொரு நாளிலும் அதிவேகமாக மாற்றங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ள ஒரு சூழலில் எழுதப்பட்டவை இக் குறுநாவலிலுள்ள கட்டுரைகள். ஒவ்வொரு முறை மெய்ப்புத் திருத்தும் போதும் கூடுதலாகச் சிலவற்றைச் சேர்க்க வேண்டிய நிலை. கூடுதலாகச் சேர்க்க வேண்டிய நிலை இருந்தபோதும் அடிப்படையில் மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏதும் ஏற்படவில்லை.

இறுதி மெய்ப்பைத் திருத்திக் கொண்டுள்ள இவ்வேளையில் (மார்ச் 24, இரவு 10 மணி) ஏற்பட்டுள்ள சில நிகழ்வுகள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

ஏமனில் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் மீது நடத்தப்பட்ட துப்பாக்கிச் சூட்டில் 30 பேர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளது (மார்ச் 19) உள்ளே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பஹ்ரெய்ன் தலைநகர் மனாமாவில் 'முத்துச் சந்திப்பில்' (Pearl roundabout) கடந்த ஒரு மாத காலமாக ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் அமைத்திருந்த கூடாரங்கள் மீதுத் தீவிரமாகத் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணீர்ப் புகை மற்றும் ரப்பர் குண்டுத் தாக்குதலின் விளைவாக அவை தீப்பற்றி எரிந்துள்ளன. நெருக்கடி நிலையை அறிவித்து பெரிய அளவில் பாதுகாப்புப் படைகளைக் குவித்து இத்தாக்குதல் நடைபெற்றுள்ளது. ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் பின்வாங்க எத்தனிக்கும் போது நடைபெற்ற கைகலப்பில் அவர்கள் பக்கம் இருவரும், காவல்துறையினரில் மூவரும் இறந்துள்ளனர். முன்னதாக பஹ்ரைன் மன்னருக்கு ஆதரவாக 2000 துருப்புக்களை சலூதி அரசும், ஐக்கிய அரபு எமிரேட்கள் காவல் படையினரையும் அனுப்பி வைத்தது குறிப்பிடத்தக்கது. வளைகுடா கூட்டுறவு கவுன்சில் (GCC) படைகளையும் கொணர்ந்து நிறுத்துவதற்கான வேண்டுகோளையும் பஹ்ரெய்ன் செய்துள்ளது. போராட்டக்காரர்களின் ஆதரவு மையமாக சல்மானியா மருத்துவமனை விளங்குவதை ஒட்டி அது 'சீல்' வைக்கப்பட்டுள்ளது. மருத்துவர்கள் தாக்கப்பட்டுள்ளனர். 'ஹக்' இயக்கத்தின் தலைவர் ஹஸ்ஸன் முஷைமா, 'வாட்' கட்சித் தலைவர் இப்றாஹீம் ஷரீஃப், மனித உரிமைப் போராளி அப்துல் ஜலில் அல் சிங்கேஸ் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

சலூதி படைகள் மனாமாவிலிருந்து 20 கி.மீ. தொலைவில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன. பஹ்ரெய்ன் படையினர் மக்களைக் கொல்வதற்குப் பச்சைக் கொடி காட்டும் நோக்கில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள ஆக்கிரமிப்புப் படையாக இதை ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் மட்டுமின்றி அரபுலகெங்கிலுமுள்ள ஷியா தலைவர்களும் கண்டித்துள்ளனர்.

‘அமைதியான முறையில் ஆட்சி மாற்றம்’ பற்றி ஹில்லாரி கிளிண்டன் முணுமுணுத்திருந்த போதிலும் பஹ்ரெய்னில் தனது ஆறாவது கப்பற் படையை நிறுத்தி வைத்துள்ள இந்த நடவடிக்கைகளுக்கு அமெரிக்காவின் ஆதரவும் இருப்பதாகவே ஊகிக்க இடமுண்டு. சலூதியும் பஹ்ரெய்னும் அமெரிக்காவிற்கு மிகவும் நம்பிக்கைக்குரிய நாடுகள் என்பது நினைவிற்குரியது. பஹ்ரெய்ன் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் (60 சதம்) ஷியாக்கள் என்பதையும் சலூதியில் பஹ்ரெய்னை ஒட்டிய பகுதியில் அதன் மொத்த மக்கள் தொகையில் 12 சதமாக உள்ள ஷியாவினர் வசிப்பதையும் முன்பே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

ஏமனில் எழுந்துள்ள எதிர்ப்பை ஒடுக்குவதற்கும் சலூதி தனது படைகளை அனுப்பும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இதற்கிடையில், சென்ற வெள்ளியன்று (மார்க் 18) தாக்குதலில் 52 பேர் கொல்லப்பட்டதையும் 30 நாள் நெருக்கடி நிலை அறிவிக்கப்பட்டுள்ளதையும் எதிர்த்து ஏராளமான அமைச்சர்களும் மாநில ஆளுநர்களும் பிற நாட்டில் உள்ள தூதுவர்களும் பதவி விலகியுள்ளனர். உடனடியாக அலி அப்துல்லாஹ் சாலிஹ் பதவி விலக வேண்டுமென எதிர்க்கட்சிகளின் கூட்டணி (Joint Meeting Parties) வற்புறுத்தியுள்ளன.

ஏமனில் 18 வயதுக்கு மேற்பட்டோருக்கு வாக்குரிமைகள் அளிக்கப்பட்டு 301 பேர் கொண்ட பிரதிநிதிகள் அவை ஜனநாயக முறையில் செயல்பட்ட போதும், இந்த அவைக்கு இணையாக சாலிஹால் நியமிக்கப்படக்கூடிய 111 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஷூரா கவுன்சிலும் செயல்படுவதால் அங்கு முழுமையான ஜனநாயகம் இல்லை. தவிரவும் ஏமனில் இருக்கக்கூடிய பழங்குடிகளையும் ஒன்றுக்கொன்றாக மோதவிட்டும் சாலிஹ் இந்தப் பிரச்சினையை கையாண்டு கொண்டுள்ளார். எனினும், போராடுகிறவர்கள் துண்சிய மற்றும் எகிப்திய எழுச்சியின் பின்புலத்தில் மிக உறுதியுடன் போராடிக் கொண்டுள்ளனர்.

இந்த இறுதி மெய்ப்பை (மார்ச் 25) திருத்திக் கொண்டிருக்கும் போது துணை அவைத் தலைவர் ஹிம்யர் அல் அஹ்மர் மற்றும் தென் மாகாண ஆளுநர் ஏடன் அஹ்மத் கதாஃபி ஆகியோரும் பதவி விலகியுள்ளனர். சாலிஹ் தனது அமைச்சரவையை கலைத்துள்ளார். ஏமனின் மிக நெருக்கமான கூட்டாளியான அமெரிக்கா எல்லாவற்றையும் விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. தனது வெளியுறவு அமைச்சர் அபூபக்கர் அல்புருபியை ரகசிய செய்தி ஒன்றுடன் சலுதி மன்னரை சந்திக்க சாலிஹ் அனுப்பியுள்ளதாகவும் தெரிகிறது.

சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை (மார்ச் 20) சிரியாவில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டம் ஒன்றில் அரசுப்படை சுட்டபோது கொல்லப்பட்ட இருவரின் சவ ஊர்வலம் 'தரா' நகரில் நடைபெற்ற போது பல்லாயிரக்கணக்கில் மக்கள் திரண்டுள்ளனர். சர்வாதிகாரி பஷார் அல் அசாத் மற்றும் அவரது தந்தை ஹஃபீஸின் 48 ஆண்டுகால நெருக்கடி நிலைச் சட்டங்களிலிருந்து விடுதலை கோரி மக்கள் இன்று போராடுகின்றனர்.

சலுதிக்குள்ளும் இன்று ஜனநாயகக் கோரிக்கைகள் எழும்பியுள்ளன. ஆர்ப்பாட்டங்களும் பொது இடங்களில் மக்கள் கூடுவதும் அங்கே இன்று தடை செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒரு பக்கம் அடக்குமுறை, இன்னொரு பக்கம் சலுகைகள் மூலம் மக்களை அமைதிப்படுத்துதல் என்கிற தந்திரோபாயத்தை அது தொடர்கிறது. ஏற்கனவே அறிவிக்கப்பட்ட சலுகைகளைத் தவிர சென்ற வெள்ளியன்று (மார்ச் 18) மன்னர் அப்துல்லா பின் அப்துல் அஜீஸ் இளைஞர்களை நோக்கிப் பல சலுகைகளை அறிவித்துள்ளார். இனி அரசு ஊழியர்களின் குறைந்த பட்ச ஊதியம் 3000 ரியால்கள் (800 டாலர்), 250 பில்லியன் ரியால்கள் செலவில் 5 லட்சம் வீடுகள், 16 பில்லியன் ரியால்கள் செலவில் புதிய மருத்துவ வசதிகள் ஆகியன அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன. பாதுகாப்புப் படையில் மேலும் வேலை வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்படும் எனவும் சன்னி மதத் தலைவர்களின் கருத்துக்களுக்கு ஊடகத்தினர் மதிப்பளிக்க வேண்டும் எனவும் அப்துல்லா வற்புறுத்தியுள்ளார்.

அரேபிய இதழொன்று குறிப்பிட்டுள்ளது போல (The Arab Beacon, Feb 5, 2011) துனீசியா மற்றும் எகிப்திய அனுவங்களால் தூண்டப்பட்ட அரசு நாட்டு மக்கள் ஒருவரால் மற்றவர் உற்சாகம் பெற்று எழுச்சி பெற்றுள்ளது ஒரு பக்கம் எனில் அரசுலக அரசுகள் இன்று துனீசியா மற்றும் எகிப்தின் அனுபவங்களிலிருந்து பாடம் கற்றுக் கொண்டுள்ளது இதன் இன்னொரு பக்கமாக அமைந்துள்ளது. ஒரு

பக்கம் சலுகைகள், அப்படியும் இயலாதபோது அடக்குமுறை என்பதாக இன்று அவற்றின் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சில் நேற்று லிபியா மீது விமானங்கள் பறப்பதற்கான தடையை அறிவித்துள்ளது. மீறினால் இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் எனவும் மறைமுகமாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் உள்ள பத்து நாடுகள் ஆதரித்து வாக்களித்துள்ளன. யாரும் எதிர்க்கவில்லை. இந்தியா உட்பட ஐந்து நாடுகள் வாக்களிக்கவில்லை.

கதாஃபி அரசு இதை ஏற்றுக் கொண்டு போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்துள்ளது. எதிர் தரப்பினருடன் பேச்சு வார்த்தைக்கு தயாராக இருப்பதாகவும், ஆயுதங்களை அவர்கள் ஒப்படைத்தால் பொது மன்னிப்பு வழங்கப்படும் எனவும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. சொந்த நாட்டு மக்கள் மீதான விமானத் தாக்குதலுக்குத்தான் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளதே தவிர பிறவகைத் தாக்குதல்களுக்குத் தடையில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் அமெரிக்காவின் இஸ்ரேல் ஆதரவு செனட்டர்கள் எவ்வாறெல்லாம் லிபியா தாக்கப்படும் எனப் பேசத் தொடங்கி விட்டனர்.

பெங்காசியைத் தலைநகராகக் கொண்டு இயங்கும் எதிர்த்தரப்பினரின் 'லிபிய தேசிய கவுன்சிலை' பிரான்சு மட்டுமே அங்கீகரித்துள்ளது. முதலில் அவர்களின் கை ஒங்கியிருந்த போதிலும் பல நாடுகளில் தூதுவர்கள், சில படைப்பிரிவினர் எல்லாம் தொடக்கத்தில் அணி மாறிய போதும் விரைவில் கதாஃபிக்கு விசுவாசமான படைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இழந்த பகுதிகளைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த நிலையில்தான் இன்று இந்தப் போர் நிறுத்த அறிவிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. இன்று வரையிலும் லிபியா மீது விதிக்கப்பட்ட பொருளாதாத் தடை ஒன்றும் பெரிய பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திவிடவில்லை. பெங்காசி பகுதியிலிருந்து விற்பனையாகும் எண்ணெக்க்கான பணமும் கூட கதாஃபியின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள தேசிய எண்ணெ நிறுவனத்தின் கணக்கிலேயே சேர்கின்றன. எனினும் சமீப காலப் பிற அனுபவங்களைக் கணக்கில் கொண்டு லிபியா இன்று பின்வாங்கியுள்ளது.

விமானத் தாக்குதலை மேற்கொண்ட பின்னுங்கூட கதாஃபியின் விசுவாசப் படையினரின் கையே இன்றுவரை (மார்ச் 25) ஒங்கியுள்ளது.

எனினும் இதற்கிடையில் கடந்த நான்கு நாட்களாக கூட்டுப்படையினர் கடும் விமானத் தாக்குதலை மேற்கொண்டுள்ளனர். ஒபாமா, தான் ஒன்றும் புஷ்ஷிடமிருந்து பெரிய அளவில் வேறுபடவில்லை என்பதையும், கேமரூன் தான் ஒன்றும் டோனி பிளேயரிடமிருந்து வேறுபடவில்லை என்பதையும் மீண்டும் ஒருமுறை நிரூபித்துள்ளனர். தேர்தல் தோல்விகளை சந்தித்துக் கொண்டுள்ள சர்கோசி புஷ் காலத்திய ஆஸ்திரேலிய பிரதமர் ஹோவார்டைப் போல தாக்குதல் குறித்து வெறித்தனமாக செயல்பட்டுக் கொண்டுள்ளார். இன்று (மார்ச் 25) ஃபிரான்ஸ் நாட்டு அயலுறவு அமைச்சர் ஆலன் ஜிப்பி, லிபியாவின் மீது மேற்கொண்ட தாக்குதலை நாடு முன்னுதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டு சிரியா, சவூதி அரேபியா போன்ற சர்வாதிகார நாடுகள் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென மிரட்டியுள்ளார். லிபியாவில் பெரிய அளவில் சிவிலியன்கள் செத்துக் கொண்டிருப்பதையொட்டி இந்தத் தாக்குதலைச் செய்வதற்கு அமெரிக்கத் தலைமையிலான கூட்டுப் படையினருக்கு முழு ஆதரவை அளித்த அரபு லீக்கும்கூட ஐயங்களை எழுப்பியுள்ளது. லீக்கின் செயலாளர் நாயகம் அம்ரு மூலா சிவிலியன்கள் மீதான தாக்குதலைக் கண்டித்துள்ளார்.

முன்னதாக லிபியா மீதான பொருளாதாரத் தடையின் போது மேலை நாடுகளுடன் சேர்ந்து வாக்களித்த இந்தியா இன்று விமானம் பறக்கத் தடை விதிக்கப்பட்ட பகுதியாக லிபியாவை அறிவித்த முடிவிற்கு ஆதரவு வாக்களிக்காதது ஒரு வகையில் வரவேற்கத் தக்கதுதான். எனினும் இதன் பின்னணியை நாம் யோசிக்க வேண்டும். உண்மையிலேயே இந்த நடவடிக்கையை இந்தியா ஆதரிக்க வில்லையெனில் பாதுகாப்புக் கவுன்சில் உறுப்பினரான அது எதிர்த்து வாக்களித்து நடவடிக்கையை நிறுத்தியிருக்கலாம். இந்தியா அதற்குத் தயாராக இல்லை. கடந்த வாரத்தில் 'விக்கி லீக்ஸ்' மூலம் இந்திய அரசுக் கொள்கைகளில் அமெரிக்காவின் நேரடித் தலையீடுகள் குறித்த உண்மைகள் வெளிப்பட்டுள்ள நிலையில் தன் முகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஒரு முயற்சியாகவே இரண்டு வார இடைவெளிக்குள் இந்தியா இரு வேறு நிலைபாடுகள் எடுக்க நேர்ந்ததை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒன்றை நாம் வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. இன்று அரபுலகில் ஏற்பட்டுள்ள புரட்சிகளும், அதைத் தொடர்ந்து தக்க வைக்க அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள போராட்டங்களும் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கவை. ஜனநாயகத்தை ஆதரிக்கும் யாரும் மகிழ்ச்சி

கொள்ளத்தக்க, வரவேற்கக் கூடிய எழுச்சிகள் இவை. நூறு சதம் ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளை முன் வைத்து எழுந்துள்ள இம் மக்களுக்கு எல்லா வகைகளிலும் நமது ஆதரவுகளைத் தெரிவிக்க வேண்டியது நமது கடமை. நமது இந்தச் செயல்பாடு அம் மக்களுக்கு எல்லா வகைகளிலும் நம் ஆதரவைத் தெரிவிப்பதாக ஒரு புறமும், இந்திய அரசின் அமெரிக்க அடிவருடித் தனமான நடவடிக்கைகளை எதிர்ப்பதாக இன்னொரு புறமும் அமைய வேண்டும்.

‘ஏகானமிக் அன்ட் பொலிடிகல் வீக்லி’ இதழ் தனது தலையங்கத்தில் (மார்ச் 12, 2011) சுட்டிக்காட்டியுள்ள எச்சரிக்கை ஒன்று நமது கவனத்திற்குரியது. “ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு” என்கிற பெயரில் பிடல் காஸ்ட்ரோ (கியூபா), ஹ்யூகோ சாவேஸ் (வெனிசுலா), டேனியல் ஓர்டிகா (நிகாரகுவா) ஆகிய இடதுசாரித் தலைவர்கள் படையெடுப்புகளுக்கெல்லாம் முன்னதாக, தொடக்க நிலையிலேயே கதாஃபியை ஆதரித்துள்ளது கவலையளிக்கிறது. இத்தகைய நிலைபாடு இன்னொரு பக்கம் இவர்கள் இன்றைய மக்கள் எழுச்சிக்கு எதிராகத் தம்மை நிறுத்திக் கொள்வதாக அமைந்து விடுகிறது. “ஏகாதிபத்தியத்திற்கு இதன் மூலம் என்ன பயன்?” என்கிற கேள்வியை மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிராமல் “போராடுகிற அரபுலகத் தொழிலாளி வர்க்கம் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்கிற கேள்வியை அவர்கள் எழுப்பிப் பார்ப்பது அவசியம். கதாஃபி போன்ற கிழட்டுச் சர்வாதிகாரிகளிடம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பைத் தேடிக் கொண்டிராமல், இந்த இளம் தொழிலாளி வர்க்கத்திடம் மலிந்துள்ள ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பின் பால் இந்த மூத்த லத்தீன் அமெரிக்க இடதுசாரிகள் கவனம் கொள்ள வேண்டும். அரசியல் வரட்டுத் தனங்களுக்கு இனி காலமில்லை.

இன்றைய ஆக்கிரமிப்புத் தாக்குதலை இவர்கள் எதிர்ப்பதை நாம் விமர்சிக்கவில்லை. ஆனால் தொடக்க நிலையிலேயே இவர்கள் இப்படியான நிலைபாட்டை எடுத்தது குறித்தே இங்கு பேசப்படுகிறது.

இக்குறுநூலின் தொடக்கக் கட்டுரைகளில் குறிப்பிட்டது போல வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த எழுச்சியிலிருந்து பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது அரபுலகச் சர்வாதிகாரிகளும் முடி மன்னர்களும், மேற்குலகம் மட்டுமல்ல. மக்கள் போராட்டங்களில் அக்கறையுள்ள எல்லோரும் கற்றுக் கொள்வதற்கு இதில் பாடங்களுண்டு.

ஜென் ஷார்ப் (1928 -)

எகிப்திலும் துனிசியாவிலும் வெற்றி கொண்ட அமைதி வழிப் புரட்சி குறித்து எழுதும் பலர் கடந்த 20 ஆண்டுகளில் பெற்றி பெற்ற இத்தகைய அமைதி வழிப் புரட்சிகள் பலவற்றிற்கும் தூண்டுகோலாக இருந்த சிந்தனைகளுக்கிரியவர் என வாழும் அமெரிக்கச் சிந்தனையாளர் ஒருவரைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். 83 வயதாகும் ஜென் ஷார்ப் அமெரிக்காவின் ஒஹியோவில் பிறந்தவர். தனது 25வது வயதில் கொரிய யுத்தத்திற்காக குழந்தைப் போராளிகளைப் படையில் சேர்த்ததை எதிர்த்து ஒன்பது மாதங்கள் வரை சிறைத் தண்டனை அனுபவித்த இவர் மார்ச்ச்செட்ஸ் முதலான பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றபின் 1983ல் தனது கருத்துக்களைப் பரப்புவதற்கென 'ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன் நிறுவனம்' என்கிற அமைப்பைத் துவக்கிச் செயல்பட்டு வருகிறார்.

காந்தி, தோரா, டால்ஸ்டாய் முதலானோரின் சிந்தனைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட ஜென் ஷார்ப்பின் சிந்தனைகள் 1990களில் ஏற்பட்ட 'வெல்வெட் புரட்சிகள்' பலவற்றிற்கு ஊற்றுக் கண்ணாய் இருந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. செர்ப்பியாவின் 'ஆப்டார்' ஜியார்ஜியாவின் 'க்மாரா' உக்ரேனின் 'போரா', கிர்கிஸ்தானின் 'செல் செல்', பெலான் சுபர் முதலான இயக்கங்கள் அமைதி வழியில் புதிய நாடுகளை உருவாக்கியபோது ஷார்ப்பின் சிந்தனைகளை அவை பயன்படுத்தியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. போரா இயக்கத்தில் ஒலே கிரிவென்கோ தமது போரா இயக்கத்தின் புனித நூல் என ஷார்ப்பின் முக்கிய நூலான 'சர்வாதிகாரத்திலிருந்து ஜனநாயகத்தை நோக்கி' (From Dictatorship to Democracy) என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். 93 பக்கமுள்ள இக் குறுநூல் இணையத் தளங்களில் 24 மொழிகளில் படிக்கவும் கீழிறக்கம் (Download) செய்து கொள்ளவும் கிடைக்கிறது. அவரது இதர முக்கிய நூற்கள், சில பேட்டிகள் ஆகியவையும் இணையத் தளங்களில் உள்ளன.

2009ம் ஆண்டில் ஈரானின் தேர்தல் தில்லு முல்லுகளை எதிர்த்து நடந்த இயக்கத்தின் பின்னணியாக ஷார்ப்பின் சிந்தனைகள் இருந்தன என 'டெஹ்ரான் டைம்ஸ்' எழுதியது. சர்வாதிகாரிகளைக்

கவிழ்ப்பதற்கான ஷார்ப்பின் 108 வழிமுறைகளில் 100 வரை இங்கே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன எனவும் அது குற்றம் சாட்டியது. மியான்மரின் இராணுவ ஆட்சியாளர்களின் எரிச்சலுக்கும் இவர் காரணமாகியிருக்கிறார். இராணுவ ஆட்சிக்குரான போராட்டக்காரர்களுக்கு ஆலோசகராக இருந்த ஓய்வு பெற்ற இராணுவ கர்னல் ராபர்ட் எல் ஹால்வியின் அழைப்பின் பேரில் அங்கு சென்ற ஷார்ப் (1990) போராட்டக்காரர்களுக்கு பயிற்சியும் அளித்துள்ளது சீனாவின் தியானமென் சதுக்கத்தில் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் திரண்டிருந்த தருணத்தில் (1989) ஷார்ப் அங்கும் சென்றிருந்துள்ளார்.

இன்றைய எகிப்திய எழுச்சிக்கு முக்கிய காரணிகளில் ஒன்றாக இருந்த 'ஏப்ரல் 6' இயக்கத்தின் அஹமத் மேஹரும் ஷார்ப்பின் கருத்துக்களில் முக்கியத்துவத்தை நினைவு கூர்கிறார். 2005ல் தாம் செய்த முயற்சிகள் தோல்வியுற்ற சூழலில், சர்வாதிகாரத்தை வீழ்த்துவது குறித்து ஒரு பைத்தியம் போல ஏதேனும் வழி உள்ளதா எனத் தேடி அலைந்தபோது ஷார்ப்பைத் தாங்கள் வந்தடைந்தது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். செர்பிய இயக்கமான ஆப்டார் குறித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஷார்ப்பின் பெயர் அவர் கண்ணில் பட்டதாம். 'அமைதி வழிப் போராட்டத்திற்கான பன்னாட்டு மையம்' என்கிற அமைப்பு கெய்ரோவில் நுழைந்து ஜனநாயகப் போராளிகளுக்குப் பயிற்சி அளித்தபோது ஷார்ப்பின் 108 வழிமுறைகள் குறித்த கையேடு பயிற்சியாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பயிற்சி அரங்கில் கலந்து கொண்ட டாரியா சைதா என்கிற பெண் பின்னர் துனிசியா மற்றும் எகிப்திலிருந்த பல போராளிகளுக்குப் பயிற்சி அளித்துள்ளார்.

இன்றைய எழுச்சிகளுக்கு மக்களே காரணம், நானல்ல என ஷார்ப் கூறிக் கொண்டாலும் அப்படியான ஒரு பெயர் அவருக்குச் சூட்டப்படுகிறது. 'லாரன்ஸ் ஆஃப் அரேபியா' போல இன்னொரு மேற்கத்தியரை அரபியர்களின் வழிகாட்டியாக்கும் முயற்சி இது என்றொரு விமர்சனமும் உண்டு. ஷார்ப்பைக் கடுமையாக விமர்சிப்பவர்களில் ஈரானின் அஹமது நிஜாத், வெனிசுலாவின் சாவேஸ் ஆகியோரும் அடக்கம். அஹமது நிஜாத் ஷார்ப்பை சி.ஐ.ஏ. ஏஜன்ட் என்கிறார்.

ஷார்ப்பின் கருத்துக்களை மேலோட்டமாக வாசிக்கும் போது

அப்படி ஒன்றும் நமக்குத் தெரியாத செய்திகளை அவர் சொல்லிவிடுவதாகப் படவில்லை. “நீ வன்முறையைக் கையிலெடுக்கும் போது உன் எதிரி அவனது ஆகக் கொடிய ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்துவதற்குக் காரணமாகிறாய்” என அவர் சொல்வது நமக்கு காந்தியை நினைவூட்டுகிறது. “அதிகாரம் சர்வாதிகாரிகளிடம் சாராம்சமாகக் குவிந்திருக்கவில்லை. மக்களின் ஒப்புதலிலேயே சர்வாதிகாரிகளின் அதிகாரம் உறைந்துள்ளது” என ஷார்ப் கூறுவது நமக்கு மார்க்சிய அறிஞரான ஹன்னா ஆரென்டை நினைவூட்டுகிறது. “அதிகாரத்தின் மீதான ஒப்புதலை அரசு இரு வழிகளில் அடைகிறது. 1. காவல்துறை, சட்ட ஒழுங்கு நிறுவனங்கள், அடக்குமுறை மூலமாக 2. கருத்தியல் சார்ந்த செயற்பாடுகளின் மூலமாக” என ஷார்ப் கூறுவதை வாசிக்கும் போது இன்னொரு மார்க்சிய அறிஞரான அல்துஸ்ஸெரின் 1. வன்முறை அரசு கருவி 2. கருத்தியல் அரசு கருவி என்கிற கருத்தாக்கம் நினைவுக்கு வருகிறது.

ஜென் ஷார்ப்பின் 108 அமைதி வழி அணுகல் முறைகளில் பொதுக் கூட்டங்கள், கேலிப் பரிசளிப்புகள், முற்றுகைப் போராட்டங்கள், ஒத்துழையாமை, சமூக விலக்கு, உண்ணாவிரதம், கடன்களைச் செலுத்தாமை, வரிகொடா இயக்கம், தொழிலாளர் மற்றும் விவசாயிகளின் வேலை நிறுத்தங்கள் வரை அடக்கம்.

“அமைதி வழிப் போராட்டம் என்பது சும்மா இருப்பதல்ல. செய்யக் கூடாது எனத் தடை செய்யப்பட்ட சிலவற்றைச் செய்வது, செய்ய வேண்டியதைச் சில சமயங்களில் செய்யாதிருப்பது அல்லது இரண்டையும் ஒரே நேரத்தில் செய்வது. ஆக அமைதி வழிப் போராட்டம் என்பது உண்மையில் அதிகமான செயல்பாடுகளைக் கோருவது. ஓய்ந்து கிடப்பதல்ல. நாம் அமைதி வழியைக் கையிலெடுக்கும் போது எதிரி வன்முறையைக் கையிலெடுக்க மாட்டான் எனவும் நாம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. சொல்லப் போனால் எதிரியின் வன்முறைத் தாக்குதல்களை எதிர் கொள்வதற்கும் நம்மிடம் வழிமுறை உண்டு” என்கிற ஷார்ப்பின் கருத்துக்களும் கூட நமக்கு மீண்டும் காந்தியைத்தான் நினைவூட்டுகின்றன.

ஹிட்லர் போன்ற ஒரு சர்வாதிகாரியை அமைதி வழிப் போர்முறை மூலம் எப்படி எதிர்கொள்வது எனக் கேட்கிற போது இரண்டாம் உலகப் போரின் போது நாஸி ஆக்கிரமிப்பை நார்வே நாட்டு மக்கள் எதிர் கொள்ளவில்லையா எனத் திருப்பிக் கேட்கிறார் ஷார்ப்.

ஷார்ப்பின் கருத்துக்கள் நம்மை முழுமையாகத் திருப்தி செய்யாதபோதும் அவரது கருத்துக்கள் வாசிப்பிற்கும் விவாதத்திற்கும் உரியவை என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அவரது முக்கியக் குறுநூலான 'சர்வாதிகாரத்திலிருந்து ஜனநாயகத்தை நோக்கி' நூல் தமிழில் வருவது இந்த விவாதங்களுக்குத் துணையாக அமையும்.

எமது பிற வெளியீடுகள்

பயங்கரவாதம் - இந்திய அரசு - காவல்துறை
அ. மார்க்ஸ்
விலை ரூ, 60

சீநுபான்மையினர்-தொடர்பான ஆணையங்கள்
அ. மார்க்ஸ்
விலை ரூ, 45

சீங்காரச் செக்ளையும் சீநுநீயும் வாழ்வுகளும்
அ. மார்க்ஸ்
விலை ரூ, 45

நகரமே ஓநாய்கள் ஊளையிடும் பாலவனம் போல...
பிர்தவ்ஸ் ராஜகுமாரன்
விலை ரூ, 70

நூல்கள் கிடைக்குமிடங்கள்

சென்னை: நியு புக் லேண்ட்ஸ் - 044 28156006,
பாரதி புத்தகாலயம் - 044 24332924,
கீழைக்காற்று வெளியீட்டகம் - 044 28412367,
இலக்கியச் சோலை - 044 25610969,
சாஜிதா புக் சென்டர் - 99411 75303
மதுரை: பாரதி புத்தகாலயம் - 0452 2324674,
அஹத் பப்ளிஷர்ஸ் - 93450 55666
கோவை: விடியல் பதிப்பகம் - 0422 2576772
விஜயா பதிப்பகம் - 0422 2382614
பொள்ளாச்சி: எதிர் வெளியீடு - 98650 05084

மற்றும் பிற முன்னணி விற்பனையகங்களிலும்
பாரதி புத்தகாலயத்தின் அனைத்து கிளைகளிலும்...